

K. M. N. MŰZEUM
HUNGAROSTALYA

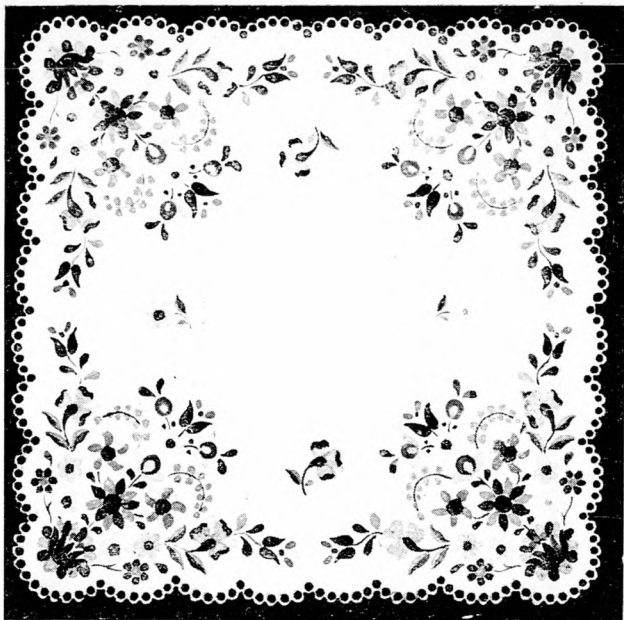
MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 12. SZÁM

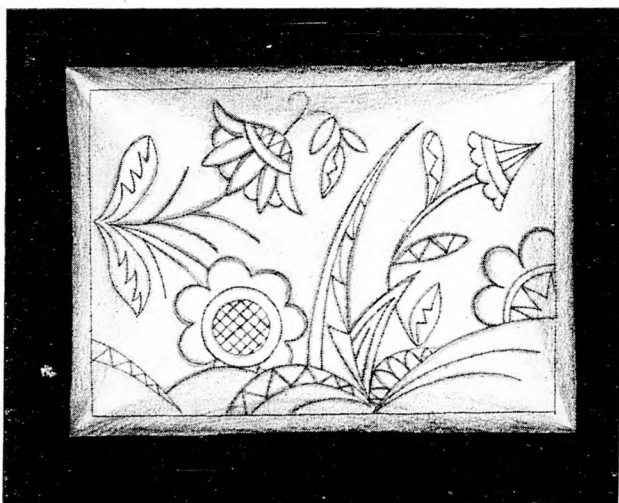
SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 APRILIS 20

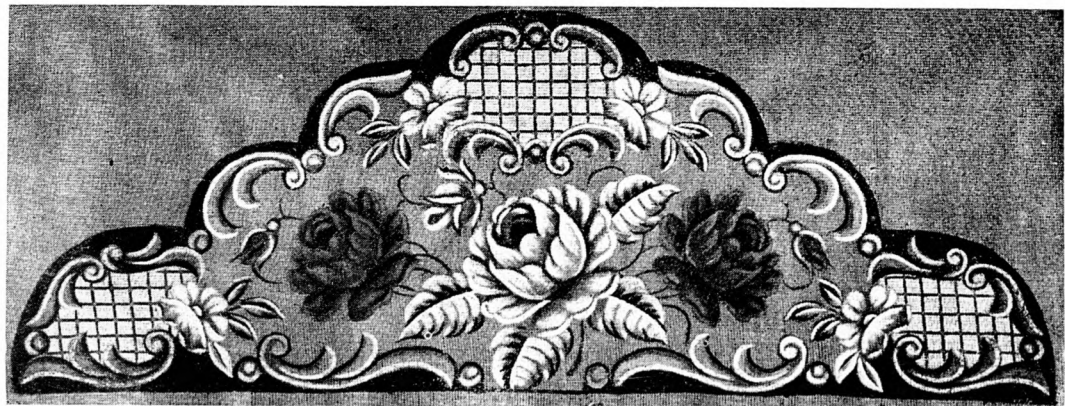

1.

2.

3.

MEGJELENT

kizárólag a «MAGYAR NŐK LAPJA»
előfizetői részére a már bejelentett és
ismertett

KORSZERŰ RECEPKÖNYV

Örömmel nyújtjuk át hűséges előfizetőinknek ezt a rendkívül értékes és tartalmas receptkönyvet, amely megoldja háziasszonyaink mindenkori főzési gondját.

600 kítűnő, kipróbált receptet tartalmazó könyv ára

előfizetőinknek 80 fillér

E filléres árért azonban csak úgy adhatjuk, ha előfizetőink a negyedévi P 6.60 előfizetési díjat a könyv árával együtt beküldik.

A KORSZERŰ RECEPKÖNYVET eddigi nagy sikerére való tekintettel is ajánlatos mielőbb megszerezni.

1. Magyaros terítő. Nyers színű házivászonra előrajzolva, megkezdve a kidolgozásához szükséges szintartó himző fonállal együtt, 100×100 cm méretben P 30. 140×140 cm méretben P 55. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük.

2. Tűzött lamé-párna. Aranyszín, terakott, zöld vagy tetszés szerinti színben, készen hátlappal együtt, 45×60 cm méretben P 15. Tollal töltve P 25.

3. Gobelin díszágypárna. 35×100 cm méretben, művészi előfestéssel és a kidolgozásához elegendő berliner fonállal együtt P 22. Teljesen készen, tetszés szerinti színű lamével montírozva, tollal töltve P 78.

Az összes kézimunkák megrendelhetők a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-u. 12. vagy Szeged, Kárász-u. 3. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük. A vásárlási könyv egyszerű levélben, 28 filléres bélyeggel küldhető.

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. ÉVFOLYAM 12. SZÁM

BUDAPEST, 1942. ÁPRILIS 20.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postafelrakóknévtári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Amerikában 1 évre 44, fél évre 22 pengő. A lap egy ne-
gyedévnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18-73-42
FIOKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, KISMESTER-UTCA 11, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PIUKOVICS-UTCA 62. ÚJVIDÉK, JOKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13 ÉS MAROSVÁSÁRHELY, PETŐFI SÁNDOR-U. 4

„AZ URAM ELHIDEGÜLT...”

IRTA PAPP JENŐ

A multhoz viszonyítva ma sokkal többször bukkan fel az asszonyok bizalmas leveleiben az a fagyos és kesernyés panasz, hogy «az uram elhidegült tőlem, mit csináljak?...» Olykor a rémület hangja csap fel a mondatból, mert a jó-hiszemű és boldog feleséget orvul lepi meg a riasztó felfedezés. Rendszerint tavaszi kóborló nyugtalanságok szokták előidézni a férjéknél ezt az átmeneti lehűlést, de oka lehet ennek egy örvendetesen javuló anyagi helyzet, egy színesebb hölgy feltűnése a láthatáron, vagy maga a jólismert házassági érzelmi válság. Mert a legzavartalanabb harmónia is készüljön fel arra, hogy a házasságban elkövetkezik az átalakulás időszaka, mikor a szerelem hangot vált és a magasra szökő érzések belesimulnak a sokkal egyenletesebb és megbízhatóbb szeretetbe. Amelyik asszony megijed, kapkod és elárulja, hogy megintott alatta a talaj: az elmélyíti ezt az átmeneti válságot, elveszti a szerelem nyárutóját, el az aranyban úszó ősz és egyenesen beleszalad a legtűrhetlenebb és a legelviselhetlenebb télbe.

E pillanatot nem arról van tehát szó, hogy a férj más iránt érdeklődik, még pedig hevesen és titokban, hanem arról a passzivitásról, mikor még nincs nagy baj a házasságban, csak éppen hogy lehűlt a levegő. A feleség aggodalmát semmiféle tény nem támasztja alá, az asszony inkább csak ösztönével szimatolja a bajt s úgy érzi, hogy az ellenség

a kertek alatt jár. Idegfeszítő napok ezek és gyötrelmesek az éjszakák. A hitves egy egész világ összeomlásától fél. Túloz. Zörejekre, jelekre is gyanakszik, emésztí magát s ártatlan dolgokba is vad veszélyeket magyaráz bele. A rendes férj ezt okvetlenül észreveszi és maga siet a megrettent női szív megnyugtatására. Sok férfi élvezi az asszonynak ezt a leplezett remegését. Egyenesen tetszik neki. Sőt ki is használja. Nem is lábol ki az ilyen gyengeségi és gyöngédségi lázból egyetlenegy tiszta asszony se, ha százszázalékig arra számít, hogy no majd a férfi mégis csak segítségére siet. Dehogy siet! Legtöbbször uralmi és fölényi kérdés ez s az ilyenformán váratlan előnyhöz jutó férj igyekszik megerősíteni és kiszélesíteni férfiúi függetlenségét.

Éppen azért a legegészségesebb védekezés az asszony részéről az ilyen tartós, vagy időszaki, jeles légáramlatok esetén az, ha nagy önuralommal és figyelmességgel fokozatosan átmegegy a tündöklő nyugalomba. Ha eddig természetes volt a nyugalma, most napról-napra ragyogóbb legyen. Nem könnyű dolog, de a szerelmes szívet is hozzá kell szoktatni ahhoz, hogy harcolnia kell azért, akit szeret. Ez nem megtévesztés, nem színlelés és nem szerep, hanem komoly küzdelem, még pedig a legérdekesebb és legdrágább ellenféllel, a férjjel, aki nem látja saját hibáját s az emberi természet tökéletlenségével sebet üt a

legkiválóbb feleségen is. A férj fagyos viselkedésében és visszahúzódságában hamar gyanút fog, még pedig ugyanannak a tökéletlen emberi természetnek törvénye alapján, amelynek alapján elhidegült és a csillogó asszonyi önbizalom, a rend és a házi egyensúly, a béke és a kedvesség megvesztegető növekedése pokoli kíváncsisággal tölti el. Eleinte... Aztán kutatni kezdi, hogy mi oka lehet az asszonynak a jókedvre, mikor ő ilyen langyos, sőt hívós. Nem sok idő kell hozzá, hogy megszegyenülve jöjjön rá az asszony magasabbrendű logikájára, lelke szárnyaira és kitartásának női bölcsességére. Természetesen nem egy érzékeny férfiúról beszélnek, hanem a feleség méltó társáról, aki szellemileg és az érzelmi élet szerevényeiben is egyenértékű partner. Mert egy fatuskóból, ha lezuhan, az értelmes feleség fájdalom nélküli ábrándul ki s felismeri tévedését. De a csiszolt férfiért, akiben nem csalódhat, érdemes harcolni, ha ez a férfi belekerül egy közömbösségi hullámvölgybe. Ebben a végzetessé válható helyzetben az asszonynak fönt kell maradnia a magasban és onnan mosolygójon le a gyenge úszóra. Utána ne ugorják és nehogy eszébe jusson kétségbeesett mentőköteleket dobálni le neki! Még csak megértést se nagyon tanúsítson a fagyossett iránt. Majd összeszedi az magát s majd fölmelegszik, mi helyt látja, hogy az ő különös viselkedése és dacos passzivitása miatt sem a világ nem omlott össze, sem az asszony könnyei nem akarnak éjjel-nappal ömleni.

Sőt!...

FOGARASI IBOLYÁK

A ferences szerzetesek kertjében lila volt a fű a nyíló ibolyától. Arcomat a kerítés drót-rácsához szorítottam és hevesen szípiakoltam a pompás illatot. Később észrevettem, hogy a kerítés tövében lyukas a drót. Nyomogatni, nagyítani kezdtem a rést, csakhamar befért a karom. Dolgoztam vagy egy félórát és nefért a fejem is. A többi könnyen ment. A kabátomat levettem, hogy soványabb legyek és jobban beférjek, aztán nem-sokára marokkal tépdestem az ibolyát. Nyolcéves voltam.

Az iskolás költényem már teljesen tele lett, de még mindig arattam. Nem vettem észre, hogy egy fiatal, szőke szerzetes közeledik felem. Tonzurás fejét lehajította, kezében összecsukva tartotta breviáriumát. Mellém ért és megszólalt csendesen:

— Mit csinál, kisleány?

A térdem is táncolni kezdett, úgy meglepődtem, a fületem mintha parázzsal érintették volna. Tagadásról szó sem lehetett. Sápadtan a szemébe néztem és szóltam:

— Ibolyát lopok.

A szerzetes lesütötte a szemét.

— Miért nem kért? — kérdezte szelíden. Felvontam a vállam és rágtam a szájam szélét.

— Lopni nem szabad s mi adunk szívesen — mondta ő. — Szedjünk együtt. Azzal lehajolt és szédni kezdte az ibolyát.

En csak bámulltam, meg sem moccantam, magáért a kétrányú, fogarasi ferences templomért sem nyúltam volna még egyszer ibolyához.

— Minek a kisleánynak ibolya? — kérdezte és szorgalmasan hajladozott, szedegetett.

— Izé — füllentettem — mamámnak nevenapja van.

— Hogy hívják a kedves anyját?

Az arcom úgy éreztem, hogy lánggal ég. Anyámat Kornéliának hívták és egyáltalán nem volt nevenapja.

— Kérem. — mondtam rövid habozás után —, az én mamám a református esperesné!

A szerzetes meglepődve egyenesedett ki. Pislogott vagy kettőt, aztán szó nélkül kézen fogott. Mukkanni sem mertem, mentem vele engedelmesen. A kolostorba vezetett. A hűvös, kopottkővű folyosón megállt, intett, hogy várjak, aztán bekopogtatott egy ajtón, mely fölé az volt írva, hogy pater gárdián. Kötényemben a lopott virág, szemem az ablakokon kóválygott. Merre iszkoljak el? Csak legalább ne mondtam volna meg, hogy ki vagyok. Mert mi lesz, ha most megtudja apám?

Az ajtó kinyílt és egy magas, széparcú, idősebb szerzetes jött a kis szökével kifelé. — Kezeskölöm — mondtam és ijedtemben pukkedlit csináltam. A magas szerzetes hozzám sietett, a fejemre tette kezét:

— Te vagy a református pap kisleánya?

— Igen.

Megsimogatta a hajamat és mosolygott.

— Jártam én tifeletek, lelkem. Láttam a kerteteiket. Nálatok is van ibolya. Miért jöttél éppen ide?

A szemébe néztem, meleg, barátságos, kicsit huncut szemébe. A szívem dobogott. Mintha mindig ismertem volna, azt éreztem hirtelen. Elengedtem a költényem csücskét, hogy az ibolyahalom mind a köves padlóra hullott. Vácogtam tőle s furcsán vonzódtam hozzá. A könny kibugyogt a szememből és rettetően bátran kivágtam:

— Pap bácsi kérem, mert lopni jobb!

Visszhangozt belé a hosszú kolostorfolyosó, akkorát kacagott.

— Na gyere — mondta —, most hazaviszlek és ezt éppen így el fogod mondani apádnak is.

Kitört belőlem a sírás.

— Ne tessék otthon megmondani. Borzasztóan kikapok!

A gárdián, mintha szörnyen haragudnék, összeráncolta a homlokát, tettezett haraggal rámmordult:

— Na, indulás!

Kézenfogott és cipelt magával. A kert végénél eszembe jutott, hogy még nincs veszve minden. Bizakodva megszólaltam, mintegy magamban, pusmogva: — Nem is ismeri apámat... A gárdián — Biró Lőrincnek hívták, csiki származású, székely ember volt — komoran bólintott.

— Majd megismerem. — Igen, de... — kezdtem és csökönyösen megálltam. A gárdián is megállt. Rámintett: — Na, mi az, kisleányka? — Apám nem is olyan pap, mint a pap bácsi.

— Hancem? — kérdezte és a szemem már megint huncutul mosolygott.

— Bajusza van — mondtam kétségbeesve és úgy néz-

Tiszaparti tavasz

Most tavasz van a Tisza partján,
az újszegedi fák alatt
ülök, a fák felett az égen
a földi édes nap halad.

Cik-cakos rajz, karcús ívben
ugrálnak apró sugarak
Egy régi rozszant padról nézem
a perc mellőlem hogy szalad...

Tavaszi cifra, szép, napünnepe,
szikrázva zsongó óradás —
a napok lengve továtűnnek
s nekem mindez már ráadás.

A vig naptánc a fű fölött
szentelt tiúkok a lomb alatt,
nekem, minden csak ráadás
Élet! — mellőlem elszaladt.

Irtam tavaszban, a Tisza partján,
az újszegedi fák alatt.
A fák fölött nagy görbe ívben,
sétál a nap. Déltre halad...

Szegedi Szekeres Erzsébet

tem rá, mint egy veréstől rettegő kis kutya. Ugy féltam a büntetéstől, hogy a félelemmel leveleztem hazáig minden bűnömöt. Ő is ezt gondolhatta, mert nem árult be. Azt mondta, hogy én virágot kértem tőle, mert hogy náluk szagosabb az ibolya, mint a miénk. Es ő hazakísért, örül az alkalomnak, hogy végre megismerheti az új református papot.

Igy ismerkedtek meg, aztán éveken át elválaszthatatlanul jóbarátok lettek. Székelyek voltak mind a ketten, hajszoros, fekete ferencjósok székely pap apám, tonzurás, csuklyás székely Biró Lőrinc gárdián. Megszülés alatt éltünk. Az iskolák ügyét közösen intézték. Együtt beszéltek meg, hogy élelmezze a Fogarasra internált székely hadifoglyokat. Biró gárdián katolikus gyerekeket tanított a református magyar gimnáziumban. Apám harcolt a katolikus elemi nyilvánosságáig jogáért. Olykor apám vendégsége is elment a ferencesekhez s volt olyan téli, mikor hat barna csuhás pap ült disznótoros asztalunknál. Ha valaki katolikusból reformátusra akart volna térni, apám azt mondta: «Békélje el előbb a gárdiánnal.» S a református hitből kitérőnek azt tanácsolta a gárdián: „Búcsúzz el fiam előbb becsülettel a református esperestől.“ Magyar kisebbségi ügyekben egymás tanácsát kérték. Lőrinc gárdián azt mondta: „Dönts te, László, te vagy az őregebb“ s apám ráfelelte: „mond meg te előbb, hogy mit érzel, mi helyes? Én majd aztán előveszem az eszemet.“

Hétévi közös munka s mély férfibarátság után akkor indult amerikai misszióra a ferences gárdián, mikor apámról már tudtuk, hogy gyógyíthatatlan beteg. Anyám beszélte, hogy búcsúzáskor sokáig némán szorongatták egymás kezét. Egyik az újvilágba indult, a másik a halál felé.

— Találkoznunk még — búcsúzott a ferences barát. Apám beteg, megtört szemével a szemébe nézett és ráfelelte:

— Találkoznunk.

Úgy mondták, mint akik tudják, hogy oda-át Isten igaz papjait nem különbözteti meg egymástól a barna csuha és a fekete ferencjósakabát.

Gobelin párna. Stramin anyagra előfestve 34×48 cm méretben a kidolgozásához elegendő fonállal együtt P 12.— Megrendelhető 505 szám alatt a Muskálai Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-u. 12 és Szeged, Kárász-utca 3. Vásárlási könyv beküldését kérjük.

VIORK

Semmi kétség nem lehetett többé. Az a valami, amelyet a kezemben tartottam, levél volt. Szabályos, rendes, postai küldemény, amelyben Opreánszky Viork úrhölgy közölte velem, halálisan szerelmes belém és este nyolc órára odavár az öregtemplom elé, hogy megbeszéljük az elkövetkezendőket.

Mielőtt bármit is mondanék, tisztáznom kell bizonyos tényeket. Először is azt, hogy a történet pillanatában tizenkilencedik évemet tapostam és az akkori idők erkölcsihez és divatjához híven szellemi érettségem és férfias magatartásom egy mai nyolcéves gyermek értelmi színvonalán működött. Ez gyakorlatban annyit jelentett, hogy merőben a költői régiók bizonytalan világában éltem, és valamennyi elsőosztályú életérzésem kimérült két alapvető ténykedésben. Az egyik az volt, hogy lánugsz akartam lenni, a másik pedig az, hogy imádtam Elluskát, az ideáloamat, aki éppen kiadta az utamat. A második tény, amelyet tisztáznom kell, rövidebb és egyszerűbb, ennyi: Opreánszky Viork úrhölgy, városunk egyetlen virágkereskedőjének tizenhatéves lánya volt.

Az elmondottak után természetesen találhatjuk mindenki, hogy a helyzet nyomozható süllyal nehezített rám. Mit kezdjek én, a teljesen valószínűlten éppen olyan bágyadt, mint álmatag lény, egy lobogó szépségű, viharos külsejű fiatal lánnyal, aki az élet nagy kérdéseiben aligha ismeri az érzélgősséget és a tréfát? Hogyan állók elébe, mit válaszolok először? Is megtegyem vállomásra, amikor örökre eljegyeztem magamat a világfájdalommal és egy szent megrendülés bús számkivetettjeként szándékozom leélni hátralévő sötét napjaimat? Nyilván semmit, azaz hogy még ennél is kevesebbet. Viszont meg kell jelenem a találkozó, különben ez a hevesvérű és élszánt dalmozó lány rettenetes elégtételt vesz magán.

Szörnyű helyzetemben kihez fordulhattam segítségért? Senkihez. Teljes félnapom volt arra, hogy egyestísek magamban minden lappangó bátorságot. A dolog nem sikerült és este háromnegyed nyolckor testemben és lelkemben felkészülve a végre, megindultam az öregtemplom felé. Opreánszky Viork még nem volt ott. A szembenlévő városháza toronyórája éppen verni kezdte a nyolcat, amikor valaki hátulról megérintette vállomat.

— Késtem?

Opreánszky Viork volt. Nagyszálú kalapjában, amelyet elől csereznyefűzér ékesített, testhez simuló, szürke ruhájában, piros órával és hóna alá csapott napernyővel ügyfessé, mint egy délamerikai női szabadharcos.

A toronyórára pillantottam.

— Nem késett — feleltem s éreztem, remegek.

— Megkapta a levelemet?

— Meg, — mondtam és mindenre készen vártam a következő kérdést.

Körülnézett, mintha keresett volna valamit.

— Talán legjobban, ha a Népkeriben megyünk. Itt van közel és ilyenkor üres. Nyugodtan kibeszélgethetjük magunkat.

A Népkert a város nyári sétánya volt. Rengeteg fával és kevés regényességgel. A magam részéről szívesebben mentem volna népebb helyre, de nem mertem ellentmondani Viorkának.

Megindultunk.

Szó nélkül haladtunk egymás mellett. A

Népkeriben csend és a közelgő sötétség fogadott bennünket. A fűcskók cirpelték csupán. Más élőlény nem reszelt a közelben. Viorka megállt. Mély lélekzetet vett, mintha felszívni akarta volna a megejtő nyári esle minden igézetét.

— Szeret? — mosolygott rám.

Szép volt. Varázs áramlott egész lényéből. De szépsége mögött rejtelmes erő lapult és én éreztem ennek a félelmetes erőnek a fenyegetését. Elluskán kívül soha nem vallottam még senkinek szerelmet. Raita kívül soha nem néztem senki más hasonló élőlényre. Ez a hűség, becsületesség és felekölt puritánság gondolkodásban a hősiesség magaslatára emelt. Magamat, multamat, Elluska iránt érzett szerelmemet tagadtam volna meg, ha gyáván ugyan, de bölcsen igennel feleltem volna. De nem es merlem mondani. Rettenetes izgalomban kényszeredett mosolyra húztam a számomat.

— Miért jászik velem? — mondtam, halvány szemrehányással a hangomban.

Osszerzocolta a homlokát.

— Jászom magával? Ugyan!... — hártotta el a gyanasítást. — Dehog jászom!... Választ kérek!

A szemembe nézett. Vége volt. Pusztá timentével legyűrt.

— Szeretem — rebegettem.

— Nagyon?

— Kimondhatatlanul.

— Szeretni is fog mindig?

— Utolsó leheteltem!

— Óh! — röppent el ajkáról és villámgyorsan átölelt.

A nyakamat kapta el. A mozdulat gyors volt és szenvedélyes. Kezével véletlenül belekapott kemény szalmakalapom szélébe és leverte a fejemről.

Nem zavarta a hitványka közjáték. Arca fél hízta arcomat.

— Csókoljon meg...

Szám megindult szája felé. Lassúnak és tévovának találta a közlekedést. Segített. Szájával rábukott a számra és ott maradt. Perc telt így el. Tüdőm megfeszült, mintha szét akart volna pattanni. Éreztem, néhány másodperc még és megfulladok.

Szomja átmenetileg enyhült, ajkát megglázította ajkamon.

Jaj, majdnem megfulladtam, akartam mondani, de ehelyett ezek a végzetes szavak törtek fel szívemből:

— Drága... Kedves... Imádom!...

A kitörést elismerésnek és a boldogság kifejezésének vette és ismét megragadott. Ezúttal két kezébe fogta arcomat és úgy nézett rám, mintha a lelkembe akart volna belelátni.

— Soha, soha nem hagy el, ugy-e?

A pillanat elragadott. Hatalmas szépsége és felindulásának őszintesége elhomályosított bennem minden más gondolatot és akaratot.

— Soha! — kiáltottam és ajkunk összeforrt. Bódultan a mindenható szerelem gyönyörtől, szelleműlten ölelkeztek át a csodálatos estét. Másnap ismét találkozunk és lassan teljesen belevesztem abba a forró, örvénylő érzésbe, amellyel magához lánkölt.

Hétél később hideg arccal vont félre.

— Mindent előkészítettem — mondta titkosan.

Megremegettem.

— Micsoda mindent?

— Hétfőn megszökünk.

Elállott a szívem verése.

— Hova?

Gondolkozott.

— Még nem tudom. Hajóra szállunk és tengerre megyünk. Aztán majd meglátjuk. A pénz együtt van. Csomagoljon maga is. Majd én holnap megváltom a jegyeket.

Mint lánugsz, a tizenötödik drámai költeménnyel tartottam. Az egyikben, amelyiket a legjobban szerettem és amelyiket ő is a legkíválóbb alkotásnak ítélt, Méron hajóra száll szerelmével. Miután odaadtam olvasásra mind a tizenöt remekemet, Méron természeténél fogva képzelte. Saját művem fordította most ellenem.

Véletlenül értem haza később. A végzet elért — kiáltoztak felém lelkemben sötét drámai műveim kérelmetlen hősei. Elkövetkezett a vasárnap. Kezdem készülődni. Anyámnak feltűnt komorságom.

— Mi bánt, fiam? — kérdezte. — Olyan szótalan vagy néhány nap óta.

Valami a szívembe nyíllott.

— Utazom, anyám.

Anyám elsápadt.

— Utazol? Hova?

Mély, tompa hangon mondtam: — Tengerre megyek. Hajóra szállok Opreánszky Viorkával.

Anyám hitetlenül bámult rám. Ismert. Anyám volt. Rögön megsejtette a valót.

Nem szólt. Magamra hagyott. Másnap délelben, amikor egyedül maradtunk, megcsókolt.

— Beszéltem Viorkával — súgta, — lemondott az utazásról.

Alig tudtam uralkodni magamon, hogy hálám kifejezésül térdre ne omoljak előtte. De ennyi szakadt csak ki belőlem: — Nem haragudott?

— Nem, fiam.

Rohantam Viorkához.

— Drága!... — estem be az ajtáján.

— Édes! — röpült karjaimba.

Micsoda percek voltak. Egyszerű szót sem ejtettünk többet. Nem jutottunk hozzá a csókoktól.

Hétfőn levél várt helyette. Feltéptem a borítékot.

A levélben ez állott:

**Kedves!*

Isten veled. Engem hív a tenger, amelylyel te ismerttéll meg. Régi szerelmem,

Bugodác Vladimir visszatért. Vele mentem el. Eg átdjon, soha nem felejtelek el,

sirig hű Viorkád.

Ott álltam. A szakadék mélyén. A messzeség két ellenkező határán két arc mosolygott.

Elluska és Viorka arca.

A gyász előntött. A kocka el volt vetve. Tizenhatodik drámai költeményem első szavai már ott dübörgtek szívemben.

Julis okos asszony

IRTA GYOMAY GYÖRGY

Mihály az árokparton cigarettázik. Mérgesen fújja a sápadt füstöt. Pillantása végigpásztazza a friss szántást. Aztán a baráza közepén hirtelen megáll.

— Ott történt a pofon, — morogja és fogcsikorgatva lesi a helyet. A füst rája torokát. Köhhent vagy kettőt. Nézi az eget, melyen Jehér felhőlepedők szállodnak. S arra gondol, hogy reggel még nem volt a háztartásban semmi baj. Felkeltek a gyerekekkel, úgy, mint máskor. Az asszony elindult a tejfel a városba, pont úgy, mint évek óta minden nap. Ő pedig befogta a két lovat a kocsiba. A derékba feltette az ekét. Aztán kényelmesen kijött ide, hogy ezt a kis darabot, ami még hátra van, főlészantsa.

Az úton fütörészett. Nézegette a tanýákat, a földeket. Bírálgatta, hogy kinek legszebb a kukoricája. Múért szemmel nézte a maga kukoricáját is, mely itt van a szántás mellett. S arra gondolt, hogy ugyan hány kasza valót lopnak el az idén?

Aztán, hogy kiért, kifogta a lovakat a kocsiból. Leszedte az ekét. A lovakat elébe állította. Kezde fogta az ostort. Megsuhogtatta.

— Nouramjézsusgits!

A szántás aztán ment takarosan. Nem volt benne semmi hiba. Az ipar akkor kezdődött, amikor ő unalmában és jókedvében nótázni kezdett.

— Szánt a béres, recece, csörög, csaltog a járom, — mondta nagybérel. És ahogy a vers végére ért, már jött is kifelé a tanýából az özevgy, vagyis mármint Barát Őrszi. Pedig ő nem azért nótázott, hogy az özevgy kijöjjon hozzá. Igazán nem. Csupán szörakozásból. De az özevgy meghallotta a hangosságát. És kijött. Ott ért elébe épp a föld közepén. Ott állította meg.

— Jónapot, Mihály.

— Jónapot, — mondta ő.

— Hogy akarod?

— Csak szántok, — rántotta meg ő a hajót-szárát.

— Míngyárt ki lesz.

— Ki.

— Jó puha ez a föld.

— Az. Hát te hogy éled az özevgyeséget?

— Szomorítan. Ninc's nekem a világon senkim. Még az sincs, akíhez egy szót szóljak, — nyúlt az asszony a kötőjéért.

— Ne ríjjál, Őrszi, — nyúlt akkor ő az asszony keze után.

De akkor már késő volt. Őrszi elsikította magát. S mintha kísértetet látna, az ő háta mögé mutatott.

— Ott jöni — suttogta rémulten.

Ő akkor hátranézett. S egyszerre úgy érezte, elsiült előle a kukoricás és forog az egész világ és ötven eke kezdi hasogatni a mellet, meg a hátát.

A kukoricásból a felesége jött feljűk. Az ő valóságos felesége, aki reggel azzal indult el, hogy viszi a városba a tejet, ahogy szokta. Julis lépkedett feljűk felemetes csendben, mint a tüzes karddal itélő angyal. Nem szolt egy szót sem, csak jött, mint az árvíz, vagy a tarlóttáz. És nézett a szeműk golyójába. Mikor aztán teljesen odaért eléjűk, nekifordult az özevgynek. — No, te híres, hát csak igaz, amit rólad beszélnek, — szisztegte.

— Csak igaz, hogy el akarod venni az uramat, meg el akarod venni a gyerekeim apját. Mondták már nekem régen, hogy amikor az uram idejön a földjére, akkor te kijársz hozzá, hogy elcsavard a fejét. De vedd tudomásul, én nem hagyom magam. És, ha kell, a szivedbe mártok egy kés, — hadonászott az orra előtt az elfehéredett beszélgető cimborának s úgy vágta egyszerre képen, hogy megért testvérek közt őt pengött. Aztán előrántotta a szoknyája: mellől a tejeskanndát.

S úgy végig lötyintette Őrszit tejjel, hogy az egyszerre olyan lett, mintha mézszbe mártották volna.

Őrszi a pofon és a nagy leöntés után elszaladt haza. Ő ott állt sápadtan, mozdulatlanul. Várta, mikor zúdíttja nyakon a felesége.

De Julis a történelem után mást nem csinált. Rálöttintette a maradek tejet mindössze.

— Nesze, neked is, te kutya, — mondta barátságosan.

Aztán alaposan főbe vágta az üres kannával, de úgy, hogy a feje akkorát kondult, mintha hús harang szoltal volna meg benne egyszerre. S nagy szelíden elindult az eke irányába. Azt kifordította a földből, hogy csak úgy csörögött. Megkapta az egyik ló lábánál a zablakarikát. S ott hagyva az üres kocsit, elindult ekéstől, lovastul hazafelé.

Ő pedig itt maradt. Nézett a felesége után. És nem tudta, mit csináljon. Lassan eljött a dél. A fölusből kihaltasolt a harangszó. Az özevgy tanýájából piruló hagyományt terjengett. S ő mégsem kívánt meg egy falás ételt sem. Csak nézte a szántást azt a helyet, ahol a pofon elcsattant. S állt, mint

akit egészen hozzávarrtak az árokparthoz. A cigaretta a végére ér. Megsúti az ember újját. Az erre eldobja a sárja, nyálas papírt. S megapogatja a kiskabát gallért. Megszáradt-e már rajta a tej?

— Megszáradt, már rég, — morogja s egyre azon tündök, mit csináljon? Hazamenjen, vagy maradjon itt? Ha hazamegy, az asszony nekikezd a veszekedésnek és egy héttel be nem áll a szája. Ha nem megy haza, kopulhat, mint a kutya, hálhat itt az árokparton, mert hát koldulni még sem mehet az ismerősökhöz, hogy kinevessék. Elmult a dél. Előjött a kukoricás mögül a délután. Aztán veresedni kezdett a nap. Friss szél suhant végig a földelen.

— Eső lesz, — morogta Mihály s nagy elszántsággal elindult hazafelé. — Meg kell vacsoráztatni a jószágot, — hajtogatta. — Az asszony biztosan nem ad nekik enni, meg nem is itatja meg őket ilyen veszedelem után, — mondta önmagának. S mint az idegen kutya, félösen óvakodott be a tanýába. Amikor az istálló sarkához ért, szétnezt.

— Hol az asszony? Mikor kezd már rá a rigmust?

De Julis nem volt látható sehol.

— Biztosan bent csinál valamit, — állapította meg Mihály nagy bűnösen és nekikezdett az esti dolognak.

Közben előkerült az asszony is a házból. Végignézte az urát. De nem szolt egy árva szót sem. Aztán előkerült a kis asztalon a vacsora. A gyerekek is ott ültek, mint máskor. De Julis nem jött.

— Mit csinál anyátok? — kérdezte Mihály.

— Sir az asztalnál, — sügta vissza a kis Miska szépege.

Mihály úgy érezte, nyárs szúrja keresztül a csonjtját. Sir a felesége az ő betyársága miatt. Még az is megletsül, hogy itt is hagyja. De Julis nem hagyta ott az urát. Julis már másnap úgy tett, mintha semmi sem történt volna. Odaült az ura mellé. Evett, ivott kényelmesen. Csak éppen szólni nem szolt egy fia mukkanást sem.

És ez a történelem így szállt el fölöttük, két héttel.

Mihály a második héten már olyan morcos volt, mint a bika. De szólni ő sem akart. Ha az asszony haragszik, haragudjon. Ha egy évig, hát egy évig.

A második hét vége felé a kis Miska odaült az anyja elé.

— Édes, mért nem beszél maga édesapámhoz?

Julis meghökkent.

— Azt szeretnéd, ha szólnék hozzá? — ölelte magához a gyereket.

— Azt, — csókolgatta az édesanyja arcát.

— Jól van, fiam, míngyárt fog szólni édesapád, aztán én is szólok majd hozzá, — simogatta a gyereket s lassan kiment a tanya elé. Miska létegeztet visszatartva figyelte. Mit csinál az anyja? Hogy szoltaltatja meg az édesapját? Mit mond neki? De egy szót sem hallott. Csak annyit látott, hogy az anyja elnyúlt a földön. Az apja erre odarohant. Ólbe kapta. Beszaladt vele a szobába. Az ágyra fektette. Rázta, simogatta megrémünten egyszerre.

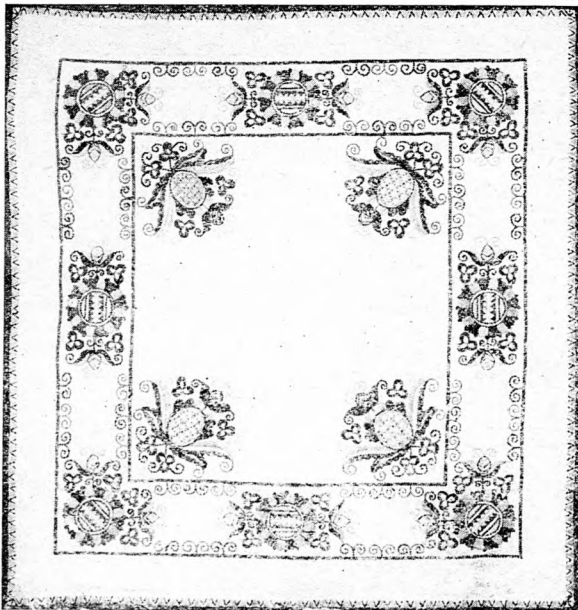
— Juliskám, mi van veled? Nyisd ki a szemed! Ne halj meg!

És mosogatta vízzel, rázogatta, ölelte, csókolta, ahol érte.

— Jaj, elszédültem, de már jobban vagyok. — áll fel az ágyon az anyja s a homlokát simogatta. S hagyta, hogy az ura simogassa és csókolgassa a nyakát, az arcát. Aztán rákaesintolt megrémült fiára, a szájtátva álló Miskára. S mikor az ura friss vízért szaladt ki a kútra, odasúgta neki.

— Látod, hogy megszólalt édesapád?

Mert Julis okos asszony volt, aki tudta, hogy még a tanýai asszony sem élhet meg néha egy kis színészkedés nélkül.

Ürhímzésű terítő. Szürke kézimunkavásznonra előrajzolva, megkezdve a kidolgozásához szükséges színtartó fonállal egyútt 80×80 cm méretnel P 16.60. Teljesen készen hímmez P 30.—. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kéri a Muskálfi Kézimunkabolt Budapest, IV., Régi posta-u. 12. és Szeged, Kárázs-u. 3.

Borneo dzsungeljeiben törtémet...

IRTA FARKAS ISTVAN

Sibaku, a páncélos hadnagy, óvatosan haladt a borneói vadonban. Alkonyodott már és az erdő megelevenedett. Mikor a forró napsugarak eltűnnek a két hegy mögött és némi légmögös hatal be a dzsungelbe: akkor ébrednek annak lakói és kezdik meg éjszakai életüket, amelyben nem tűrik meg az embert.

A japán hadnagy tudta, hogy most élednek azok a milliók, amelyek a következő órában rávetik magukat, hogy irgalmatlanul elpusztítsák. Jönnék a szünvögől az elefántig, a férgektől a tigrisig minden változatban. Sibaku felderítő úton volt a félelmetes borneói Seravak tartomány vadonjában. Mögötte égett az erdő és a szellő elhozta a főtt füstöt. Szerencséje volt az, hogy hazafelé tartva, a dzsungelnek a tűz által felvert állatvilága nem észak, hanem nyugat felé menekült, amerre a tengert sejtette. Az égő erdőn túl angol telepek vannak s a tűztenger lélegzetelállító füstjét bizonyára ők is erősen érzik. Ezek a telepek teljesen körül vannak kerítve, a főváros irányában pedig japán erők állnak, hogy ezt az egyetlen kijáratot se használhatják. A támadás és körülkerítés ténye oly gyorsan következett be, hogy még a nőket és gyermekeket se lehetett elítávolítani... s ha...

Tovább nem jutott, mert ebben a pillanatban kígyófészekbe lépett! Tudta, hogy ilyen esetben mozdulatlanul meg kell állni egyhelyben s bármi következéskor is, nem szabad semmiféle rúgkapálózással tiltakozni! Egyetlen karlendítés, amely fegyverhez nyúl... és a kígyók azonnal marnak!

A hadnagy megállt, mint a cövek s várt. Valahol alant kibontakozott a síkos hideg testek közül egy jól megteremt példány és lassan ráfonódott a hadnagy combjaira... sziszegő feje egyre közelebb került arcához... a kígyó már a mellén tapogatózott háromszögletű, undok fejével... aztán elhagyta magát és nagy huppanással visszahullott, hogy újrakezdje a szörnyű mázskást!

Sibaku tudta, hogy sok ilyen borzalmat nem bírnak ki idegei. Minden japán katona négy-öt kámforgolyót kapott, hogy abban az esetben, ha szünvögök vagy csúszómászók ellen kell védekezniük, felbonthassák a golyókat rejtő dobozt s elpárolgatsanak egyet-kettőt közülük. A kámför bűzét ugyanis nem viselhetik el a vadon vérszívói. Ha most Sibaku hadnagnak sikerülne egy kámforgolyót kiszabadítania, a kígyók azonnal magára hagynák!

Órák multak... a hadnagy egyik keze már a kabátzsebben volt... a doboz papírja már nem ragadt rá a nyílásra... s egyszerre Sibaku ujjai közé jutott egy golyó! Most az előbbieket fordította következett. Megint egy óra... és a kámforgolyó a katona lábai elé a rothadtványba hullott. Ezalatt azonban a tapogatózó hulló nem is egyszer mászott fel a nyakáig, majd hogy össze nem csokolódzott vele! Most azonban, hogy a kámför illata kezdett terengeni, mint élettelen csomag hullott le az emberről. Társai már régebben elmenekültek és Sibaku most már bátran kilépett a lombhulladék közül. Ki is lépett az ogyagos talajra és igyekezett hazafutni... megszűröl megpillantotta az öröket s a hideg felés rázta, mikor visszagondolt borzalmas kalandjára... Megtette jelentését a századosának... s ez rögrön egy érdekes hírszolgalát:

— Érdekes... igazán érdekes... nézze csak ezt a táviratot! Másfél órával ezelőtt vettük fel... az ellenségétől származik... Kis papírlapot vett át.

„Most nem az ellenfél szól az ellenfélhez, a szembenálló katona a katonához, hanem ember az emberhez — így szól a távirat szövege — s kérem, segítsenek a gyermekemen. Telepünkön nincs orvos — és a leányom vakbélgyulladásban fekszik halálrátelve... felajánlom erre az éjszakára a fejavérszünetet... jöjjenek át egy orrossal az égő erdőn... önök már lehetlenebbet is végeztek... de segítsenek, mert gyermekemet mindenekfölött szeretem... és egy apa könyörög: egy ártatlan életért...”

GORDON ezredes...

Sibaku mintha összerázkódott volna.

- Ismeri ön ezt a Gordon ezredesét?
- Ismerem. Egy hadiskolába jártunk.
- Ó az a szakállas, magastermetű, érelyesarcú férfi?
- Szóval ön is ismeri őt, hadnagy.
- Hongkongban találkoztam vele és családjával, mikor különleges megbízatással jártam ott. Büszke, nagyragvó, lehetetlen ember, aki kínozza a katonáit és úgy büntet, mintha minden szádnak külön fizeti hóhérra lenne szüksége.
- Adatci fölötté pontosak, hadnagy, S mi a véleménye a vakbélgyulladás felől?
- Az, hogy az égő dzsungelen áthatolni lehetetlen. Ha lehetséges volna, feltétlenül segítséget kellene vinnie bárkinek is... elvégre ártatlan leányról van szó... Ha én mégis vállalkoznám az utazásra...
- Át a lángbanálló dzsungelen?
- Át az égő erdőn, mégpedig egy orrossal együtt, a legökösbb páncélcocsinkban... igen... vállalkozom. Katona sohasem ijed meg semmitől, ha segíthet olyanokon, akiket nem kell elpusztítania!
- Hát ha vállalkozik, természetesen megadom az engedélyt... Koros doktor csomagolja be a műtéthez szükséges eszközzeit és menjen el önnel. Ha nem akarna

menni... elvégre nem muszáj közölni vele, hogy lángtengerben kell haladniok...

Sibaku hadnagy kihúzta ágyából az igazak álmat alvó, holtfáradt orvost, aki mihelyt meghallotta, hogy vakbélműtétről lesz szó, megelevenedett és már dobálta egy kizításkába a késeit, varrótűit s minden egyebet. Csak akkor pittyent el kissé, mikor megtudta, hogy egy angol leány életét kell megmentenie.

— Angol, vagy nem angol — szavalta, Sibaku — vegye tekintetbe, hogy azzal a leánnyal nem is igen régen kellemesen elszórakoztam...

Betelepedtek egy páncélcocsiba és nekimentek a sötét éjszakának. A hadnagy arra számított, hogy mihelyt megtették az első kilométert, már látni fogják az erdőtüzet és eligazodhatnak. Igaza is volt. Alig negyedóra múlva az orvos felkiáltott:

— Hiszen egyenesen beleszaladunk a pokolba! Sibaku, megőrült!

A hadnagy azonban nem válaszolt.

— Elevenen elégünk abban a lángpokolban! Sibaku csak fogja a volánt... mereven előre néz... és egyenes vonalban a tűz felé hajít! Látni, hogy a vadonban széles vágás biztosítja zavartalan mozgását...

A doktor megadta magát a sorának és hallgatott. De a kizításkájából kivett egy csomag vattát, gézt is csavart hozzá, a vattát vízbe mártotta és szó nélkül bekötötte vele a hadnagy száját és orrát, majd önmagát is ilyen védelemmel látta el. Most már nem volt kétsége aziránt, hogy ennek a kétségbeesett vállalkozásnak a hátterében valami nagy ügy rejtezőik.

Ebben a pillanatban a tank behatolt a lángtengerbe. Dörrenve, sisteregve égett a vadon. Óriási szállók roskadoztak a hűsmeétes lángok óceánjában. Elviselhetetlen forróság keletkezett. A páncélcocsi acéloldalai egykettőre átmelegedtek és a zárt, szűk térben rettenetes füst vette át hatalmát. Egy óriási kenyérfu most roppant ketté... ha a kocsi esik, összezúzza, mint valami filigrán játékszert.

A Divatcsarnok Butort egy életre veszi!

Kozma Károly

Mindezzel azonban a hadnagy nem tördölt.

Fülladozva és cikcakolva hatolt egyre előbbre. A tank hatalmas akadályokon volt kénytelen áthatolni. Felmászott egy domb oldalába. A lángokat itt a szél elhajította, s a két katona, lerángatva orrától a köteleket, levegő után kapkodott. — Odalent fekszik a telep, az út nehezebb részét már megtettük... csak el ne késünk... — dörmögte Sibaku.

— A sárga faj lelkesedése... a sárgaarú lélek önfeláldozása beszél belőle, — gondolta az orvos, miközben újabb köteleket csinált, — mindnyájunk közös áika az, hogy oly nagy tisztelettel vagyunk a fehér nők iránt... derék Sibaku... az a leány valamikor szórakoztatott... s te most meghozod érte a legnagyobb áldozatot... A tank most újabb lángtengerbe futott.

Minden pillanatban átírt lehetett tartani, hogy a teljesen átmelegedett benzintartány, a gőzölgő folyadék szétpattanítja falait és akkor vége mindennek... Márpedig Sibaku kocsiának vízűtése mint magasravezető, egészen vonalban a tartányból kisistergő gőzszökőkút inalt ki! Mi lesz, ha felrobannak?

Sibaku is, az orvos is bízott a kitűnő japán gyárban, amely a tankot előállította. Most mintha az erdőzűt kissé tisztulna... a rejtetes pataogás, robaj kissé alább-hagyott... a lángok nem közvetlenül a tankot nyaldosták... Sibaku most megállt. — Ki a kocsiból! Gyorsan, minél messzebbre szálljunk tőle!

Megtörtént. Már nem gyorsan, mert az acélfedőt először el kellett távolítani. Mihelyt húsz-harminc lépést szaladtak a völgybe le, amelynek közepén keskeny patak víz-sávja fűndöklött a tűz piros fényében... hatalmas robbanás... és a páncélkocsi ezer darabban repült a levegőbe... repeszdarabjai a katonák fölött süvítették.

Tíz percelt ezután egy angol őrszem állította meg őket. Tudták már az ezredes parancsáról és azonnal hozzátalakozott a két japánhoz, akik boldogan szívták be a füstöt, de legalább élvezhető levegőt. Most látták csak, hogy ruháik félig elégett, arcuk, kezük csupa korom... de mind-egy... él még a beteg? Él! Hát akkor gyorsan... gyorsan! Az a kis jelentéktelennek látszó vakkbél nem szokott sokáig várni...

Egy lapostetejű bungalov előtt térdnadrágos, magas, szikár angol tiszt állt és mikor a három ember kibontakozott a sötétségből, hársányan felkiáltott:

— Uram, ezt vártam! Tudtam, hogy eljönnek! Siessenek... talán még meg lehet menteni... mindent elkészítettem... a gyereket az asztalon fekszik... víz, étel, minden kéznél... csak a kés hiányzik...!

Az orvos nyomban beszaladt a házba, Sibaku pedig künn maradt az ezredessel. Egy lámpa világánál egymás arcát vizsgálgatták. S az ezredes megismerte a japán tisztet.

— Szóval... éppen ön, az... az ön kezébe jutott az üzenetem! Szegény leányom sokszor emlegette önt... még most, a napokban is, mikor pedig már nagyon beteg volt. Ime, itt a feleségem is... Sibaku meghajolt egy ékszerekkel megarkott, kifestett arcú hölgy előtt, akinek azonban nem jutott észébe, hogy üdvözölje őt.

— Jaj, milyen kiálhatatlan kámforszag terjedt itt! — sipította és elmenekült a férfiak közeléből.

— Igen, a zsebem tele kámforgólyákkal, — dörmögte a kis japán, — néhány órával ezelőtt kivégfészkébe léptem, s a kámforgólyók mentették meg az életemet... — Látom, hogy a kigyók itt sem bírják a

kámforszagot, — morogta az ezredes, — lássa, engem teljesen földresújtott a gyermekem betegsége, de ezt az asszonyt egyáltalán nem hatotta meg... fogadni mernek, hogy talán most is valami hajnali bridgepartira készül... s csak természetes, hogy nem akar oda kámforgólyát érkezni... — Uram, az a véleményem, hogy Angliában nagyon sokan vannak ilyenek... s az önök külön tragédiája, hogy ez a gyenge-ség éppen most érvényesül a leginkább... Ebben a szempillantásban az orvos rontott elő. Csupa vér volt. Kezében valami villogó műszert tartott.

— Sibaku! Othonfelejtettem valamit! A sebet nem tudom bevárni, mert hiányzik a fertőtlenítőt!

— Uristen! — kiáltotta az ezredes, — hiába-való volt tehát az áldozat?

— Mit tart maga a kezében, Sibaku?

— Néhány kámforgólyó maradványát. Kikapta a tiszt kezéből a diónyiból már csak mogorónagyságúra illont golyókat és elszaladt vele. A két tiszt egymásra meredt. S az ezredes halkán megszólalt:

— Lássa, fiam. A világot harciójá fölti meg. Ég, ropog körülötünk minden eresztéke. S mégis, valami egész kis csekélységen fogjuk egyszer csak észlelni, hogy itt a szent béke, az emberek igaz világa. Valami csekélységen marad abba a háború, mint ahogy ezeken a kis kámforgólyókon múlik egy élet. S ez a helyes. Én nagykérdő, büszke ember voltam és egy kis vakkbél-gyulladás megtrónem. Az az asszony, aki elmenekült innen, talán sohasem fogja megérteni, milyen titkok irányítják sorsunkat. Node itt a doktor.

— Minden rendben, a beteg túl van a vesztésén, — mondotta a derék orvos.

— Néhány napig a feleségét ne engedje leánya közelébe, — suttozta a hadnagy, — mert a kámforgólyát nem mindenki bírja. S ha a kedves leánya jobban lesz, adja át neki üdvözlétemet. Doktor, gyerünk hozzafelé... gyalog. Ne köszönjön semmit, ezredes. A katona a háborúban se feledkezik meg a kötelességéről embertársa iránt.

S a két ember nagyokat lépett a már leégett erdő irányába. Az ezredes úgy nézett utánuk, mint aki egyáltalán nem tudja megérteni mindazt, ami történt. S undorodva fogta be az orrát, mert a bungalov belsejéből erős kámforgólyát sodort kifelé a szél.

A GÉPMÁR DALA

Szívem dobogó gép, a szárnyam acél,
Magasrepülő egy isteni cél,
Hogy mint sas odafügg repüljek szabadon...
Levegőt hasítok a felszám akorom!
Igy úszom odafügg, esillog a szárnyam,
Föld felé emel hatalmas, büszke vágyam
S szállok remegő testtel, büszke acélmadárként,
Alattam felolvad, fölttá válik a tájék,
De én csak szállok, szállok, mindig feljebb, diadallal,
Mint pompás, fényestestű, vasból kovacsolt angyal.
Egy iuresa hajnalon jött el az én napom,
Elpattantam a földül, mérzen, szabadon,
Az ember, akit viltem, azt hitte, úr lett itt fenn
S üvé nemesak a föld már, de fenn jár esillogóknál
És ekkor lezuhantunk... Vér és vasvász maradtunk
Némán és egybeforrva, a földre visszahullva.
De én felszálltam úra...
És egyre feljebb szálltam, már-már az égben jártam,
A felhők már alattam, de még tovább haladtam
És csak szépet akartam...!

Embert emberhez vinni, kezét a kézbe tenni
És egymást megismerni és egymást megszeretni,
Mert ha távoltság nincsen, mi választ úgy el itt lenn?
Mért lesz gonosz a jóból, mért lesz átok a szépből?
A nevetésből az az, rombolás építésből?
En nem tudom — csak szállok — embert akarattal
S mert így akarják tőlem: halált viszek magammal.

Alattam városok, falvak és néma hantok,
Körülföttem hideg esőnd, húzzám nem érnek hangok
S az aki alkotott és álmotolt felőlem:
Remegő palkányként föld alá fut előlem...
MÁRTON LILI

A csodálatos sakkjátékos

Eugen Rethel, a kiváló sakkmester, egy napon levelet kapott egy kis egyetem városból:

Igen Tisztelt Mester!

Kezdő vagyok még a királyi játék művészetében. De mintha mégis volna némi tehetségem hozzá, én legalább úgy vélem. Csak éppen megfelelő játéktársam nincsen. Aki velem eddig játszott, azt mind sorra vertem. Valószínű tehetségemről ilyenformán komolyan szeretnék meggyőződni és ezért bátorodom egy ajánlattal felkeresni, mely egy játékra vonatkozik, levélváltás útján. Legyen szabad erre vonatkozóan a következő jeltételeket felajánlani: Ha én veszitem a játékot, akkor fizetek önnek ezer dollárt. Ha nyerek, akkor ön fizet nekem háromezret. Elő-döntetlen esetén ön fizet nekem kétezret csupán. Ez a kockázati különbség persze távolról sem felel meg viszonylagos tudásunknak. Mert hiszen voltaképpen semmi reményem sincsen arra, hogy önnel szemben győzelemre vigyem bábuimat. De, mert nem vagyok szegény ember, ajánlatommal azt kívánom önnel bebizonyítani, hogy itt komoly játékról van szó és nem holmi trézfáról. Azután meg nem szeretném azt érezni, hogy ön értékes idejét haszontalanul bocsátja rendelkezésemre. Ezt a játékot oktatásnak nézem, hogy így mondjam és készségesen megfizetek érte. Remélem, hogy szívesen fogadja ezt az ajánlatomat és nagy érdeklődéssel várom szíves választát.

Kiváló tisztelettel:

FELIX BRINK

Noné, gondolta a sakkmester, bolond? Az ilyen sakkpólyás hogy meri kihíni egy játszámra? Es ő, a nagy Rethel, megtehete-e, hogy elszedje egy ilyen bolondnak a pénzét? A papirkosárba akarta dobni a levelet. De mégse tette... 'meg kell büntetni az ilyen arcatlanságot' — mondotta. Aztán meg — nem szegény ember'. Talán dúsgazdag, mi neki ezer dollár?!

Közölte tehát Brink úrral, hogy elfogadja az ajánlatát.

Indult a játék. Jöttek-mentek a levelek és Rethel már az első tiz lépés után várta, hogy az ismeretlen tanítványa valóban érti a dolgot. Igaz, hogy minden alkalommal kellett neki jócskán idő, ami választott, beletelt néhány nap, amíg közölte hűzását. De ez ilyen esetben mitsem jelent.

De azután a sakkablán Rethel mester helyzete egyáltalán nem bontakozott ki rózsásan. Végül komolyan veszedelmessé vált. Ugyanis Rethel eleinte nem valami gondosan játszott ezzel a koca-játékkal. De most azután ámulhatott, hogy Brink milyen elegáns, finoman kigondolt és messzemenően kombináló játékot mutatott be.

Négy hét múlva megtörtént, amit Rethel mester az első levél elővadásakor álmban sem képzelt volna el: egy kemény befejező játék után, amikor küzdötték késhegyre, végül mégis csak sakk-matt lett. Becsületlen ember lévén, megküldte a háromezret dollárt ellenfelének.

Szűgyelte magát, dühös is volt és felszóllította Brink urat egy újabb játszámra, ugyanilyen föltételekkel. Néhány napi tétovázás után az ismeretlen ellenfél elfogadta az ajánlatot és megindult a második játszma. Rethel ezúttal

legalább döntetlent ért el és ez csupán két-ezer dollárjába került.

Nem tudta, bosszankodjék-e ezen, vagy örüljön neki. De jó ember volt és így mégis csak örült neki, hogy a sakk-világ egén egy új csillag van felmenőben. Irt tehát neki a két-ezer dollárhoz még egy szép levelet is s meghívta, hogy jöjjön el a legközelebbi sakk-kongresszusra, Bostonba, ahol be fogja őt mutatni a sakk-világnak és mingyárt meg is beszélhetnek további mérkőzéseiket. Erre a levélre azonban Brink ír nem válaszolt.

A kongresszus megkezdődött és Rethel mester szűkebb körben előadást tartott az ismeretlen új játékosról, az általa felfedezett új mesterről, aki minden valószínűség szerint el fogja érni a legszebb sikereket. Elmondta azt is, hogy meghívta Brink urat, aki azonban eddig még nem jelentkezett.

Alig említette meg az új csillag nevét, amikor az ugyancsak jelenlévő kiváló sakk-mester, John Mason örömtelen szinte felpattant helyéről és így szólt:

— A számból vette ki a szót, igen tisztelt kollégám! En is óhajtottam itt bemutatni ezt a kiváló játékost. Brink urat. Ezzel az eddig teljesen ismeretlen fiatalemberrel két partit játszottam. Az elsőt éppen csak, hogy meg tudtam nyerni. Erre felszólított egy revansjátékra és ezt csupán eldöntetlenre tudtam vinni. Ugy látom, hogy ő kiváló östehetség. No, de talán még megjön. Az ülés után a két mester elbeszélgetett Brinkről.

— Már az első játszmányát olyan megnyitással jött, amelyet igen gyakorlott játékos tudhat. Eltekintve a tehetségtől. Egész játéká különben is élelken emlékeztet engem az ön játékstílusára, kedves kollégám.

A további tárgyalásoknál aztán kiderült, hogy a négy játszma, amelyet a két mester Brinkkel játszott, hihetetlenül hasonlít egymáshoz, végül pedig, amikor elővették magukkal hozott feljegyzéseiket, kiderült, hogy ez a négy játszma teljesen azonos.

— Csoda történt! — kiáltott fel végül Mason. — Ez eddig még egyáltalában nem esett meg. De hiszen ez különben se lehetséges. Fejtetőre állítaná az egész valószínűségi számítás és tanát!

— Tudja mit, kedves kollégám, — mondta végül Rethel, miután sokáig elgondolkozott és most már lassacskán kezdett bennük derengeni, hogy voltaképpen mi is történt — valljuk be őszintén, hogy miről is volt itt szó. Azt hiszem, mi vagyunk a legnagyobb tökfílkók, akik valaha összekerültek. Mi ketten játszottuk ezt a két játszmat egymással és mind a ketten ráfizettünk erre a szép teljesítményre. A fickó...

— ...mindegyikünknek megkélte ugyanazt a levelet, aztán egyszerűen lemásolta be-küldött lépéseinket és mint az ő esze munkáját küldte meg mindegyikünknek. Azután már csak át kellett vennie a pénzt. Az ő módszere a legjobb, ő csak nyerhetett. Mason kissé belepirult.

— No, de most már ne szóljunk erről senki emberfiának egy kukkot sem, kedves kollégám! — ajánlotta Rethel. — Különbösen élünk végéig rajtuk nevetnének a többiek, akik talán még nem is olyan jó játékosok.

JÓ SZÓ a férfiakról

IRTA FENDRIK FERENC

— Körülbelül tíz éve, szerelmes voltam egy ifjú bankigazgatóba, — kezdte az asszony. — Meg tudám mondani pontosan is, hogy mikor, ha egy kicsit utánaszámolnék, de remélem, nem kívánja, hogy vacsora közben törjem a fejem. Az ember azért jár társaságba, hogy pihentesse az agyát. Pardon... illetve ne értsen félre.

Szóval, szerelmes voltam Ivánba — nevezük Ivánnak, jó? Ez a kedvenc férfinévem, de még csak nem is találkoztam egy Ivánnal. Már a menyasszonya voltam, mikor a bankja körül kellemetlenül történtek. Ilyesmik mesélek nagy, nemzetközi pénzügytérleténél, de írtódom a shoking dolgoktól és Iván elől avorsan férjehmentem egy más, nyugodtabb szakmában tevékenykedő úrhoz. Az örök szerelem törvényei szerint ugyan ki kellett volna tartanom Iván mellett, de valószínű, nem voltam olyan vesztélyesen szerelmes. Semmit sem engedek ugyanis egészen közel magamhoz, így elkerülnek a nagy csalódások — és állítólag a nagy boldogságok is.

Iván végül is becsületbeli külsérelmi nyomok nélkül, szalonképes állapotban került ki a vizsgálóbírótól és daczból hamarosan megnősült. Aztán elvonult egy vidéki városba és ott nyitott bankot.

Eltelet több év. S közben még egyszer férjehmentem, sőt el is váltam s elhatároztam, hogy az ügyvédek, a tárgyalás fáradalmait a magyar vidéken pihenem ki.

Abban a városban, ahová Iván elvonult. Szeszélyes ötlet volt s nem egészen korrekt, Iván felesége szempontjából.

Már a második nap találkoztam Ivánnal. Délutáni feketéjét itta annak a szállónak a kávéházában, ahol laktam. Rögtön, az első percek kínos stíluskeresése után észrevettem, hogy még mindig az vagyok neki, aki voltam.

— Véletlenül jött ide, Erika? — kérdezte.

— Nem. Kíváncsi voltam magára.

Felcsillant a szemé.

— És... meddig marad?

— A hangulatotól függ.

Engedtem, hogy megszorítsa a kezemet.

— Láthatom?

— Miért ne? Itt lakom. De mit szól hozzá a felesége?

Páratlan komizság volt, amit műveltem, de roppantul tetszett. Nem szándékoztam abbahagyni. Elvinni a feleségétől — remek mulatságnak ígérkezett.

Iván fölfőnyesen legyintett:

— A feleségem... — Majd lemondóan hozzáfűzte: — Az én házasságom... Maga miatt történt úgy, ahogy történt, Erika.

— Most ezt hagyjuk.

— Írtózik az emberektől, társaság, egy vacsora nálunk elképzelhetetlen. És nem tűr meg női alkalmazottat. Nem, ne gondolja, hogy oka van rá. Várior csak, ne mosolyogjon. Tudniillik nem tud semmit. Bizonyítékai nincsenek. Tehát csak egy rögeszméje támad meg. Eppen olyan bosszantó ez, ha igazas is van, mintha ártatlanul gyanúsítana. Mert tudom, hogy nem tud semmit. Érti a finom pszichológiai árnyalatot? Ha rajta csipne és úgy volna kérdőre, nem szólnék

egy szót se... És aztán mit csinál a Sándorkával... A kisfiám. Hároméves. Kimutatott az utcára.

— Nézze, éppen most viszi sétálni az inas. Nőrsze sose volt neki. Egészszéges, izmos vasgyűrű, de azért nem enged, hogy valaki megcsókolja. A bacillusok miatt. Az utcára se akarta kiengedni, míg aztán az orvos rá nem parancsolt. Kell a gyerekeknek a levegő, a mozgás... Mindig ő sétáltatja, csak tegnap és ma az inas, mert a fogától megdagadt az arca. Nem engedte, hogy én hozzam le. Az inasban jobban bízik. A túlsó soron laktam, majdnem szemben a kávéházzal. Jól láttam, amint kisetett a kapun egy kékpongyolás nő, az arcát kendő takarta és átadott az inasnak egy zsebkendőt.

— A feleségem, — mondta Iván. — Ilyeneket csinál... Elfelejtett Sándorkával zseb-kendőt adni és most ő fut utánuk. A szákkalcsal, vagy a mindenesítésem nem küldte volna le, mert hátha... mit tudom én, mit csinálnak a zsebkeendővel. Ő sem tudja. Sokáig magyarázott az asszony az inasnak ideges, kapkodó mozdulatokkal és minden pillanatban lehajolt és megcsókolta a kisfiú sapkás fejét.

— Őszintén, veleérző szívvel mondtam: — Ne haragudjék, de azt hiszem, valami lelki zavar lehet a feleségénél. Nem vitte meg orvoshoz? És ekkor ismerkedtem meg azzal a dicséretes férjementálissal. Iván kimérten, hidegen felelt:

— Maga nem tudhatja, Erika, mi az: anyá-

Zörgő VASZON és fogalom DEAK F. KELENGYE UCCA 19.

nak lenni. Magának még nem volt gyereke. Megvéde a feleségét. Azt az asszonyt, akit lelkiismeretfurdalás nélkül csalt meg, aki boldogtalanná tette az életét. Hogy mi volt az oka, őhöz tartozik; mégis csak az ő nevét viseli, őhöz tartozik; vagy valami rejtelmes hír rezdült meg benne, ami összeköti a házastársakat, — nem lehet tudni. És nem is fontos. Csak az, hogy nem engedte bántani a feleségét. Ő panszkodhatott, ő lehetett hozzá gonosz, de másnak, idegennek érinthetetlen volt. A felesége volt. Még aznap elutaztam. Azt ugyanis egy nő nem bocsátja meg, ha egy férfi egy másik nővel szemben lovagias — az ő jelenlétében. Hogy mégis elismeréssel nyilatkozzom lvánról, az csak azt bizonyítja, hogy tárgyilagos tudok lenni. És anélkül, hogy érdemeket akarnék magamnak szerezni, zárójelben megjegyzem, hogy még azért mentem el, mert sajnálom azt az asszonyt. Iván ugyanis a következő percben megint a kezem után nyúlt, mert mindamelllett csirké-fogó volt és az is maradt, amit nem is vontam kétségbe.

Összegezve: lehet egy jó szót mondani a férfiakról, kedves barátom, de csak egyet.

Milyen pályát válasszunk a lányoknak?

(FOLYTATÁS)

Felöltségteljes, komoly pálya

a műtösnőé,

aki a *sebész- orvos legfontosabb munkatársa*, segítőtársa, jobbkéz. A műtösnő feladata a műtő tisztántartása, a műszerek tökéletes sterilizálása, az operációnál a műszerek kéhez adása. Nem is olyan egyszerű feladat, mint amilyennek látszik! A műtösnőnek tisztában kell lennie az operáció menetével, ismernie kell az operáló orvos minden szokását, sőt minden gondolatát, mert kérdézősködésre, magyarázkodásra operáció közben nincs idő. Sebészek feltétlenül ragaszkodnak saját műtösnőjükhöz. Ha nem a megszokott munkahelyükön operálnak, akkor rendszerint magukkal viszik műtösnőjüket. *A műtösnő már féljé-meddig orvos*, életbeosztása is az orvoséhoz hasonló: éjjel-nappal örökös készenlétben várja, mikor hívják sürgős műttéhez. A tudáson kívül fontos a nyugodt idegrendszer, a koncentrációra való képesség és a tökéletes lelkiismeretesség. Hiábavaló az orvos minden igyekezete, minden bravura, ha a műtösnő például elfelejt az egyik műszert sterilizálni. Az operáció kitünően sikerülhet, de a beteg meghal. *A legcsékélyebb gondatlanság, hanyagság ára: emberélet.*

A műtösnők kiképzését a sebészeti klinikák végzik tizenkét hónap alatt. A tanfolyamra való felvételhez, kivételes esetektől eltekintve, érettségi bizonyítványt kívánnak. Megesik, hogy a növendékek eleinte nem bírják végignézni a műtétet, irtóznak a vértől, de rendszerint ezt is megszokják. *Szatóriumokban, klinikákon, kórházakban, gyógyszállókban*

a diétásnéé

Állítja össze minden reggel a beteg aznapi étrendjét. Diétás nővérek ismeri őket a közvélekedés, de ők ragaszkodnak a diétás "néne"-hez: ez a hivatalos nevük. A néne nem afféle öregasszony, hanem karcus fiatal lány, akivel a gyógyszállókban beszéltem. Érettségizett és jól tudott főzni, amikor beiratkozott az *Egyetemi Diétetikai Intézet* tizen-nyelchónapos tanfolyamára, amelynek vezetője dr. sóvári Soós Aladár professzor úr. A tanulók elméleti részt az intézetben és gyakorlatit a klinikákon tanulják. A diétás néne többnyire a kiképző intézet révén helyezkedett el, főként vidéki kórházakban kímálkozott sok lehetőség számukra. Ismerőnk kell minden olyan betegséget, amelynek a gyógykezeléséhez diéta szükséges. Az orvos utasításai alapján döntik el, hogy mit ehetik a beteg. Az étrend elkészítésénél tekintettel kell lennie a beteg egyéniségére, idegállapotára, sőt társadalmi elhelyezkedésére is. Másfajta táplálkozáshoz szokott a munkás, mint a vezérigazgató. Az étrendi lehetőséget leleménnyelleggel kihasználni, a betegét türelemmel és tapintattal kell a diétára rábeszélni. A női gyöngédségnek és gondoskodásnak nagy a szerepe a munkájában.

A női divattervezés

az iparművészetek közül a legnőibb pálya. A divattervező él már abban a kislányban is, aki alig tud még beszélni, de már a babáit öltözteti féltő gondal és nagy hozzáértéssel. *A divattervezőnek* nálunk ma, amikor kevesebb külföldi modell érkezik el hozzánk, mint azelőtt, *nagyobb a keltje, mint bármikor.* Önálló divattervezőnek, ha igazán tehetségesek és ötletesek, sokat dolgozhatnak. Rajzaikat megveszik a szalonok, üzletek, áruházak. Divattudósítók újságoknak dolgozhat-

nak, tervezőnk színházi kosztümöket kreálhatnak, divatplakátokat rajzolhatnak. Nagyon elterjedt és divatos foglalkozás

a kerámia készítése.

Ehhez már sok technikai tudás szükséges. Ismerni kell az agyag karakterét, az égetés tudományát és legfőképpen a máz titkát. A kerámikus ma háromféle területen mozog, *korongolt cserépek, mintázott figurák és gombokat készít.* *A gombkészítés ma a legelterjedtebb.* Vannak olyan kerámia-műhelyek, amelyek kizárólag gombkészítéssel foglalkoznak. Ezek a színes, ide kis gombok pillangókat, teknősbékákat, halakat, lovakat és mindenféle fantasztikus virágokat ábrázolnak és vidámmá díszítik a nő ruháját. A kerámia-láz azonban nemcsak a ruhákat, hanem a modern lakásokat is elborítja. A kerámikusok műhelyekben dolgoznak, de ha önállóítják magukat, akkor egy nagy égető-kemencére van szükségük, aminek felépítése nem olyan egyszerű dolog.

A textilrajzolás

is a nők kedvelt pályája. Nem könnyű mesterség, a tudáson kívül még sok fantázia is kell hozzá. *A textilrajzoló a női imprimé anyagok mintáit tervezi.* Mennyi fejlődésbe kerül, amíg kieszel egy váratlan színt, meglepő figurát, egy furcsa virágot, vagy vidám kis állatot. Sohasem ismételheti önmagát, sem kollégáját. *A divatban mindig újat kell kitalálni,* mennél újabb és mennél megdöbbentőbb valami, annál nagyobb a sikere. A textilrajzoló bútorszövetek, kretonok, sportruhaanyagok mintáit is tervezi. A legfontosabb, hogy praktikusán is kivihető tervekét készítsen, amelyeket a gyár meg is tud valósítani. A textiltervezőnek gyakrabban vállalnak állást, de sokan önállóan is dolgoznak.

A grafika

is olyan terület, amelyen nagyon sok nő működik. Reklámmotivátványokat, plakátokat terveznek, könyv címlapokat, szerkesztőket, cukorkadobozok tetejét és csomagolópapírok mintáit rajzolják stb. Nyomdában, reklámvállalatnál, nagy áruházban helyezkednek el leginkább.

Nem tipikus női pálya

a kertészet,

de feltűnő, hogy az *okleveles kertészek 60—70 százalékka mégis nő.* A virágokhoz és növényekhez a nőnek valahogy több a köze, mint a férfinak. A költő szerelmes verseiben leg többeször virághoz hasonlítja a nőt. A női kertész semmiképpen sem olyan meglepő jelenség, mint az első pillanathán hisszük. *Nincs is okleveles kertész-nő állás nélkül.* A kertészetnek rengeteg ága van, a kertépítéstől, kerttervezéstől a magtermesztésen, gyümölcsstermelésen keresztül egészen a virágdíszítésig. A kertészeket a M. Kir. Kertészeti Akadémia képezi ki hároméves tanfolyamon. A felvételt az érettségi bizonyítvány és egyéves kertészeti gyakorlat szükséges. A tanulás alatt rendkívül egészséges, fizikai munkát végez a növendék, éri a föld szagát és sokat van a friss levegőn. Az okleveles kertészeknek sokféle az elhelyezkedési lehetősége: állami álláshoz juthat a Földművelési Minisztériumban, a Gyümölcsstermelők Orsz. Egyesületében, a magyaróvári Orsz. Növénykísérleti Állomáson, a Vetőmagvizsgáló Intézetben, az Öntözésügyi Hivatal Hortobágyi Mintagazdaságában, ahol ríztermeléssel foglalkoznak, magtermetlők cégeknél és még számos helyen.

A GYÓGYULÁS UTJA MEGROVIDUL

ha az étvágytalan, lábadozó betegnek olyan táplálékot nyújtunk, amellyel az elvesztett erőt mielőbb visszaszerezheti. Egy-két csésze Ovomaltine reggelire, uzsonnára bőségesen juttat a szervezetebe életfontosságú nemes

Lápanyagokat

Pótolja a betegség következtében elvesztett erőt, sorompóba állítja a szervezet tartalék erejét, gyarapítja a szövetállományt és gyorsítja a vörös vérszettek újjá-képződését. Ovomaltine nem terheli az emésztést, kellemes íze miatt azok a betegek is szívesen isszák, akik más ételt visszautasítanak.

OVOMALTINE

hetekkel viszi előbbre a beteg talpraállását. — Napi adagja csak fillérekbe kerül.

DIVAT

Lovag Sárnád
Lászlónéhárom
gombos, felra-
kottzsebű hum-
spun kösztümje

Balázs Lászlóné
sötétkék, végig-
gombos, felra-
kottzsebű

Szörényi Éva művésznő
fekete gyapjú zsrzsett
ruhája, szegőzött
felsőrész, rakott alj,
fehér zsrzsett blúz

Szörényi Éva
szürke gyapjúszö-
vet kabátja, nagy
felrakottzsebekkel,
beáíftott övvel

GERGELY SÁNDOR
SZALON
IV., VÁCI-U. 37
MODELLJEI

Fekete gyapjuszövet délutáni ruha imprimé-kasmir blúzzal és zsebdíszítéssel
Kézzel festett tisztaselyem délutáni ruha

Szürke könnyű szövet jumperruha, berakott alj, hólozott felsőrész
Csíkos szövetruha, a ruha anyagával szegett szürke kosztümkabáttal

SOPHIE SZALON
IV., SÜTŐ-U. 2
MODELLEI

Szürke teveszőr kabát, sottis szoknya, nyakkendő a szürke blúzhoz és bélés a kapucnihoz a szoknya anyagából
Sötétkék délutáni komplet, fehér batiszt díszítéssel

Barna színárnyalatokból összeállított jersey-ruha, húzott aljjal

Szürke délutáni könnyű szövet ruha imprime kombinációval. Pjisszé szoknya, lumberjack kabátka

Fehér-piros-kék kockás háziszőrtésből készült kosztümkabát, e gyszínű kék szoknyával és sállal

LANGERMANN GIZELLA
SZALONJÁNAK
IV. MŰZEUM-KÖRÜT 11
MODELLJEI

Zöld kosztümkabát, barna szoknyával, hozzá barna-zöld mintás nyakkendő, selyemblúz

Vyari SZÜNET

J. Molnár Tamás

— Milyen kedves!... — mosolygott rá nyájasan Eva. — Igazán... nem is tudom, hogyan... De itt van ni, — letette a kosarat és a csokorát kivett egy piros rózsabimbót: — ezt magának adom, tűzze a gomblyukába...

— Nagyon kedves, köszönöm, — mondta Adam János, — Kitévés, melyet büszkén viselek! — Es amikor gomblyukába tűzte a rózsabimbót, maga se tudta miért, jobban megnézte a virágkosarat és színdús díszét, a virágegyüttest. Egyszerre csak jobban odanézett, felkapta a kosarat és a virágok közül kiemelt egy nagyobb ékszerkot. — Nézze csak! — szolt meglepődve. — Hát ez mi!

Átnyújtotta a fekete börrrel bevont, kissé kopott ékszerkot Evának. A leány elcsodálkozva forgatta kezében. — Nézze csak meg, hogy mi van benne! — biztatta a fiatalember.

Eva fölkitartotta a tokot. Kissé kopott, sötétkék bársonyán egy igen szépívű, régiditű briliáns nyakék pihent. Köve szikrázott a lámpa fényénél.

— Jé! — mondta Eva elcsodálkozva. — De ez már igazán nem az enyém! Ez a kolleganómé, szegényé, aki az első felvonás alatt annyira beteg lett, az udvarlója akart neki ezzel örömet szerezni.

— Az az új bizonyosan itt van a színházban és tudja, hogy a színésznek beteg. Láthatta, hogy a kosarat magának adják fel és tisztában lehet vele, hogy rátalál erre az ékszerre, melyet nem magának, hanem az ideáljának szánt. Miért nem vette ki a tokot a kosárból? Ha már belement abba, hogy a kosarat önnek adják fel, nem igaz?

— Igaz, — tétovázott Eva. — De nem tudom, hogy ki ez a bőkezű adakozó és talán szolok az igazgatónak, majd ő elintézi ezt a dolgot is. De most már nincsen egy percnyi időm se! — jelenetesen ki ijedten. — Sietnem kell az átöltözéssel, nemokára rámesongetik a harmadik felvonást! Isten vele és az előadás után itt találkozzunk! Jó!

— Viszontlátásra, drága! — rebegte igaz lelkesedéssel Adam János. — Es tudja mit? Ha van rá mód, akkor tegye fel most a harmadik felvonásban ezt a nyakéket.

— Jó, ezt megtehetem. Hátha jelentkezik a mecnás és visszakeri, — nevette Eva. — Meg tudom tenni, mert van még egy átöltözésem, amikor az estélyen díszes ruhában kell megjelennem. Jó mulatást, Adam János!

Úgy tudott mosolyogni, mint egy nyíló virágszál — szemé villant egyet és már el is tűnt az öltöző ajtaja mögött.

A fiatalember mint az átvjáró indult kifelé a színpadról. Nem látott senkit és semmit. Mindenféle tervek keringtek a fejében keresztül-kasul és mindnek Eva, ez a tinédveres tehetség a hősnője. A színház előtt a közönség áldogált és beszélgetett élénken. Adam János igyekezett kihallgatni, hogy mit beszélnek. Akadt néhány, aki közömbös dolgokról tárgyalt, ami a fiatalembert nem érdekelte. De sokan még mindig a színésznő játékának hatása alatt álltak és nem győzték dicsegni.

Kerék Adam János itt is fülelt egy kicsit, ott is és úgy élvezte a meghódi-

tott közönség rajongásától tüzelő beszédét, mintha Eva az ő alkotása volna. Örült az ötletnek, mely ilyen nagyszerűen sikerült.

Azután megszólalt a csengő, mely a nézőtérre szólította a közönséget. Most már a várakozás fűtötte az embereket. Mit hoz a harmadik felvonás? Kerék Adam János is leült a helyére. De mindjárt fel is állott és körülnézett a fődíszint sorain, a páholyok közönségén, hátha kitalálja, ki az a bőkezű rajongó, aki a virágkosárba rejtette, minden kísérő írás nélkül, értékes ajándékát? Akadt két-három idősebb úr, akiről ezt föltehetette. Egyik a földszint első sorában ült, a másik a színpad mellett a baloldali páholyban, a harmadik egy hátsó páholy mélyén, mintha kerülne, hogy meglássák...

11.

Gonggjelzés. A következő percben a nézőtér elsötétült. Újabb gonggjelzés. A függöny kettényílt. Ah! — sóhajtott fel a közönség és elismerő taps köszöntötte a fényes díszletet, mely díszes főúri fogadtérmet ábrázolt. A szin néhány másodpercig üres volt. Azután bejött két mellékszerelő és az első jelenetek kezdtek kibontakozni.

A közönség ugyancsak figyelt. Feszületen leste, mikor lép be Viola. Most jön — nem, még nem — de most — most már egész bizonyosan — nem is nagyon figyelt a nélküle pergő jelenetekre. A színészek nagy kedvvel játszottak. Komolyan vették művészetüket. Mindenki tudása legjavát adta. Végrel!

Amikor egyáltalán nem is számították rá, meglepetésszerűen libbent be a színpadra Viola. Hódította szép volt. Szébb, mint az előző felvonásban. Minden zavarával, minden mozdulatával hódított. Az emberek a nézőtérén előrehajolva, kerekre nyílt szemmel, áhitatosan nézték. Varázsa újra hatott, újra lenyűgözött mindenkit. A néző tisztára elfelejtette, hogy a színházban ül. Visszasiklott száz év előtti rendes, békés időkbe, amikor másfajta volt a gond, a baj, a bánat... így képzelték.

— Volt egy hatásos jelenete. Kiszietett a színről. Percekig zúgott utána a taps. Nem jött vissza. Az előadás ment tovább. A fordulat a színen kezdte éreztetni hatását. A néző érdeklődése új táplálékot kapott. Bizonyos, hogy most jön a meglepetés. Es jött!

Mintha egy régi mesteri festményről lépett volna le, olyan volt a művésznő, amikor a felvonás második felében újra belépett a díszes nagytérembe. Finom, szép ruhája, érdekes, sajátosan vonzó arca, ragyogó szeme, kifejező mosolya úgy hatott, hogy a belépésekor ismét kitörő taps fogadta. Megállt és várt, hogy jól megnézzék. Fölemelte a kezét, ujjain gyűrűk drágaköve villant meg, karján értékes karperecek csörrentek halak és keblén egy remekbe készült korabeli drága nyakék briliáns szorták a fényt. Kitört a taps. De belehasított egy sikítés is. Az egyik páholyban, jobbról a harmadikban, egy termotes hölgy sikított fel!

— Géz! Odanézz! Szent Isten! Az én nyakékeim!

Erre a vészkiáltásra az egész színház odanézett a jobboldali harmadik páholyra. Nemesak a nézőtérén ülök néztek oda meghökkenve, hanem a színpadon

levők is. A hölgy kinyújtotta kövér karját, mutatójával rámutatott az ünnepelelt művésznő keblére, ahol a nyakék csillogott-villogott vakított. A művésznő zavartan nézett a páholyban hűledő hölgyre és önkéntelen mozdulattal el takarta jobbajával a botrányt keltő ékszer. Persze, hiába.

Ne igazad fel magad, kiscicám, — súgta a férj elfúló hangon, — Van még ilyen nyakék a világon.

A hölgy rögtön feljajdult panaszosan: — Persze, nekem soha sincsen igazam! Tudom, hogy ez az én ékszerem!

— Az ékszered otthon a páncélszekrényben van! — állította határozottan a férj. — Ha akarod, mindjárt mehtünk is és megmutatom neked a nyakékedet!

A nézőtér grélyesen tiltakozott, csendet követelt és püsszegett. A színpadon állt az előadás, Adam János fészkelődött a helyén és nem tudta, mitévő legyen. Talán föl kellene menni a színpadra és megnyugtanni a szegény leányt, hogy ne hagyja magát megzavarni... Az ilyen fordulat zavarba hozza egy gyakorlott színészt is, mennyivel inkább egy kezdő, aki először próbálkozik a színészetel.

De még rá sem ért megmozdulni, amikor felzúgott a bizató taps. Erre a színészek észbekaptak és mintha misem történt volna, továbbjártak. A kövér hölgy férje kísérétében elhagyta páholyát, nem telt bele pár perc és a közönség el is felejtette őket.

A siker tökéletes volt. A jó együttes alkalmat adott Evának, hogy érvényre juttassa művészetét. Önmagát multa felül. Új hangokat hallatott és könnyekig meg tudta hatni nem csupán a közönséget, hanem játéktársait is. Egyszerű, igaz, nemes, őszinte, megható volt. Kiaknázta szerepe legapróbb lehetőségeit. Ez már nem volt színészet, hanem maga a valóság, a régen letűnt, visszavárázolt élet.

Kerék Adam János megbűvölve ült a helyén és csak ámult. Eszre se vette, hogy egymásbakuolcsolt kézzel leste a színpadon történő mozzanatokot. Eszébe se jutott, hogy a színházban ő az egyetlen, aki ismeri ezt a leányt, aki tud róla. Mert rájött, hogy valójában nem ismeri, hiába beszél vele, hiába voltak együtt. Ez nem Kállói Eva, hanem Viola, aki valamikor a biedermeier-időkben élt... csodálatos!

Elhangzottak az utolsó szavak is, végbementek az utolsó mozdulatok a színpadon, a függöny összecsapódott és a nagyszerű varázs véget ért. A nézőtér lámpái kigyultak.

Tombolt a lelkesedés. Senki se akart elmenni. A nézők felálltak ugyan, de tapsoltak, kiáltoztak,

12.

Csak az ötödik sor jobbszélén ülő egyenruhás úr nem maradt a helyén — az egyik jegyzető lépett hozzá és mondott neki valamit, mire a rendőrtisztviselő feltűnés nélkül kiszietett. Az igazgató várta a bejáratnál sápadtan, izgatottan. Megkérte, hogy jöjjön vele a színpadra. Borzasztó dolog történt! A vendégművésznő a darab második felvonása után egy szép virágkosarat kapott. Ez a kedves figyelem nem neki szolt, hanem Parti Jolánt illeti, aki hirtelen beteg lett és nem tudta végigjátszani szerepét. (Folyt. köv.)

IZSAKY MARGIT

Tavasszal — nyáron ...

Talán sohasem volt még olyan kosztüm-mánia, mint az idén.

Halomszámba készülnek a nagy divatszalonokban a különböző, elegánsnál-elegánsabb szövetkosztümpok. De nemcsak azok: a selyemkosztümpok tömkelegét készítik már jóelőre a tavaszi napokra, amelyek mégis csak beköszönhetnek. És ha hamarabb nem, hát nyáron viselik majd őket.

De nemcsak angol kosztümpöket viselnek dámáink végkimerülésig, a ruhákat is úgy alkotják meg, hogy ha akarom ruha, ha akarom kosztüm. A lumber-jacknek raffinált formái kosztümpösítik a leglengőbb és legnőiesebb ruhadarabokat.

A szmoking kosztümpöt az idén háromsoros gombbal viselik. Ezt a nagy német szabócégektől tanultuk. A kétsoros női kosztüm az idén nem divat. Rájöttek arra, hogy a szmoking-szabás előnyösebb. Viszont a szmokingnál mindig az volt a baj, hogy bármilyen jól szabták, vagy túlmagasan záródott és akkor már az nem az igazi... vagy ha lent a csípőnél volt az egyetlenegy gomb, akkor szétszaladt a kihajító és hanyag, rendetlen volt a benyomás. A legszebb szmoking-kosztümben is vagy úgy járt-kelt a viselője, mintha nyársat nyelne, vagy pedig nem tudta a kabátját begombolni.

A klasszikus háromgombos szmoking-kosztümnak a mintája az a homespune-kosztüm, amelynek két óriási felrakott zsebe van. Bármilyen színből szép.

Barna, szürke, zöld: az idej divatszín.

A legjavasabb lumber-jack az a fekete zsorzselt, amit az első oldalon látunk. Az ember azt hinné, ahogy ránéz a fényképre, hogy ruha. Pedig nem az. Berakott szoknya, egészen blúzszerű kis felsőrész, zsorzselt, vagy csipkeblúzt kell viselni. Ennek a ruhának az az előnye, hogy nagymamától iskoláslányig egyformán viselheti mindenki. Ugyancsak ilyen ösztömfortos ruha az a végig gombos östétkék szövet, nagy fehér gallérral és kihajítókkal. Legjellegzetesebb rajta a kézelője. Ezeket a nagy elálló, fodrosszerű kézelőket az idén minden ruhára ráarakják.

Az ősi zsömper ruha egyik díszpéldánya az a szürke rakott szoknyás, keresztben

hólozott, különben teljesen síma szövetruhácska, széles színes bőrvével a derekán. Ezt a ruhát meg lehet csináltatni drappból, barnából, kékből, olyan színűből, amilyen az éppen rendelkezésünkre álló nagykabáthoz illik. Ha szürke a ruha, tehetünk rá sötétkék, vagy piros övet. Két-három övvel vidámmá és változatosá tehetjük. Drapphoz szép a barna és a méregzöld. Aki fél, hogy a csipőjét szélesíti a keresztbefutó hál, az készítesse ezt a részt egészen símán.

Nagyon ügyes az a csíkos és egyszerű kis angol ruha, a ruha anyagából szegett világosabb kabáttal. Ezt az összeállítást nyugodtan felveheti a leggömbölyűbb dáma.

A kapucnis nagykabátok most is divatosak. A kalaptalanság már majdnem járványszerű. Ideálisan egyszerű és síma a szürke teveszőr kabát, — éppen olyan szép homokszínűből, vagy barnából, piszkos-fehérből is, — egészen síma, enyhén haragos sötétis szoknyát viselnek hozzá, ugyanezzel a sötétis anyaggal bélelik a kapucnit.

A rendelkezésre álló legkülönbözőbb egy színű ingblúzokat veszik fel a szoknyához, csakhogy — és épp ez adja meg az öltözet egységes jellegét — széles sötétis nyakkendőt kötnek a blúzra. Ugyanolyan színű széles bőrv kell a szoknyához, amilyen a cipő.

Sokszínű ruha sokszínű hölgyek részére, természetesen ez is divatos. Tekintettel arra, hogy a divatot férfiak alkotják és a férfiak, valljuk be őszintén, a nőkel szemben bizony rosszmaíjuk, bizonyosan hátsó gondolattal tervezték meg ezt a sokszínű ruhát is. A szürke szímfőniának — idén rengeteg szürkét viselnek — egyik szerencsés alkotása ez a plisszé szoknyás kis könnyű kosztüm, imprimé blúzzal és a lumber-jacknek imprimé kihajítóval.

A szürkével nagyon kell vigyázni! Csak tökéletes arcbőrű nő bírja el ezt a színt. Vagy pedig nagyon ki kell készíteni magát hozzá a hölgynek... ami mégse kívánatos. Az imprimé színesíti, vidámítja, féltonna rúzt pótol és kélheti kvarclámpázást, hogy a tavaszi napfényről ne is beszéljünk.

A készízü kosztümpök is az élre törtek, még több készül belőlük, mint ahogyan gondoltuk. Egy kockás és egy síma kiskabátot mutatunk be. A színeket a hölgyek fantáziájára bízva, mert ezt a kabátot mindig olyan színből kell megcsináltatni, amilyenből a legtöbb szoknyánkhoz és ruhánkhoz viselhetjük.

Nagyon elegáns és mindig viselhető az a síma kiskabát, amelyet mondjuk barnából, vagy drappból készíttetünk, barna vagy sötétkék szoknyához és sokszínű mintás ingblúzt veszünk fel hozzá.

Kis interjú nagy színésznőkkel

Csak néhány szót kérünk művésznő, ne féljen, nem színház, nem szerep, nem mozi, nem divat, sőt... nem is szerelem! Egyszerű kérdés az egész, mely mégis nagyon sok nőt fog érdekelni. Mi a véleménye művésznőnek a Hormocith B. krémről?

Páratlannak tartom.

Horty Hanna

Meg nem használtam hozzá hasonlót

Ullaszló

Számborra nélkülözhetetlen

Rezeda

Csak a legjobbat mondhatom

Tolnay Klára

Ideálisnak tartom.

Wasszky Margit

Nagyon megszerettem a Hormocith B. I.

Ferster

Minden nőnek őszintén ajánlom.

Dykacsics

Valóságos csoda.

Hisszám

Csendbontó

Csendes tél volt, mint a mostani, Te eljöttél csendet bontani. Szívemre szörva ragyogott havam: Abrándok. Vágyak. Az egész magam. Csodamód riadtál dalolt a szíved, Elröppent a tél. Megolvadt a hideg.

Szívemről száll hozzád a szavam: Szeresd, szeresd csillag havam.

Návora Mária (Istensegítés)

A Hargita lánya

Írta: Dr. HORVÁTH JÓZSEF kir. tanfelügyelő

Róza a Hargita tájáról jött Budapestre. Nálam mint háztartási alkalmazott nyert alkalmazást.

Róza tiltakozik ez ellen a meghatározás ellen.

— Alkalmazott lehet akárki, de jó cseléd nem mindenki — mondja. Ő cselédnek tartja magát s ebben neki, mint sok mindennek, igaza van. Róza dolgos, fürge, tiszta, okos s mindig jókedvű, amint az egy székegy lányhoz illik is. Felkutat mindent, amit ebben a sorbanállós világban közel és távol fel lehet kutatni.

Ha sorban kell állani valamiért, sohasem elcsúszik meg a hátulsó sorokkal. Ő mindig előre igyekszik, ha tetszik valakinek, ha nem. Egyet-kettőt sirül s máris az élen van. Meg is történt egyszer, hogy a hátsó sorokban valaki észrevette a jogtalan térfoglalást s ezt hangosan szóvá is tette. De Róza oly könnyörgőnek tudott a mellette álló nagydarab emberre ránézni, hogy az menten védelmébe vette s mennydörgő hangon szólt rá az okvetetlenkedőre, hogy „Csend legyen, ott, hátul!”. Így aztán csend lett ott, hátul, Róza pedig maradt ott, ahol volt, elől.

Történt egy reggel, hogy a csarnokos néni a feleségemnek tejfelt ígért, amit Róza téfőlnék hív. A feleségem ennek megfelelően elküldte Rózával a tejeles üveget, amit Róza éveknek titulál.

A csarnokos néni azzal bízta, hogy délután meglesz a tejföl. Amikor délután a mondott időben Róza megjelent a színen, a csarnokos néni azzal küldte el, hogy most nincs tejföl, jöjjön reggel. Reggel megint az volt a válasz, hogy most nincs, jöjjön délután.

Róza tehát a legújabb terminus alapján most már negyedszer jelent meg a tejföl érdekében s nem valami barátságos hangon érdeklődött a csarnokos néninél annak holléte irányában.

Ez a barátságatlan hangulat úgy látszik, most is volt aplotalan Róza részéről, mert a csarnokos néni nemcsak hogy tejfölt nem adott, hanem amikor Róza a tejeles üveget kérte vissza, egyszerűen kijelentette, hogy semmi-féle üvegről nem tud. Hát ez már sok volt Rózának is. Csipőre éppen nem vágta a két kezét, de erősen összeráncolta homlokát s lábujjhegyre állott, hogy jobban szemébe nézhessen a tejeles néninek s ezeket mondta: — Hajja! Visszatakaricsa nekem ezt az évegöt, ízibe! Mit gondol, hajja? Azt mongya a tegnapp reggel, jöjjenek délután. Jó, jöttem délután. Azt mongya délután, jöjjenek reggel. Jó, eljöttem ma reggel. Azt mongya, jöjjenek délután. Jó, eljöttem most délután. Hát Uram, Teremtőm, nemhogy téfől vóna, de éveg sincs suhutt. Hát mit gondol, hajja, engöm csak azért fizetnek, hogy magát nézögessen? Kiromlottam a munkámból ténnap is kéccör, mi is kéccör s aztán se téfől, se éveg. Azt mondom, hajja, hogy visszatakaricsa neköm azt az évegöt ebbe a minutumba.

A csarnokos néni előbb csak kimeresztette a szemét, de azután hangos hahotába kezdett. De kacagtak mindnyájan, akik jelen voltak a csarnokban s ha nem is tejfelre, de valami effélére vártak.

— No gyere ide, te béka — vágta el hirtelen a jókedvet a csarnokos néni —, hát melyik volt a te üvegöd?

— Ez né! — mutatott a polcon levő egyik üvegre Róza s mintegy szemrehányásképpen hozzátette:

— Lássá, lassá!

— No, mennyit töltsek bele?

— Hái, ha lehet, eressze teli, ha nem lehet, hát legalább féligön főjjele formálag, egy ujnyit.

A csarnokos néni jóval féligön főjjele töltött az évegbe s Róza, fizetés után, nagy diadalnal lépkedett el a még mindig nevelgélő közönség előtt, mint egy külföldi diplomata a kirendelt díszszárad előtt.

Ottthon, háromszor is elmondattuk vele a tejeleletet.

Hamarosan híre ment az esetnek s az ismerősök és szomszédok azóta állandóan ostromolnak, engedjük el Rózát, hogy nekik is hozzon tejfelt a csarnokból.

Ő sütkérezik a siker fényében, mi meg mindannyian belebetegedtünk. Az egész család helyette dolgozott, mert Róza a házimunkára már egyáltalán nem ért rá. De nem volt mit tenni, mert ha ő nem jár utána, nincs tej reggelre és még sok minden nincs, ami nélkül a háztartás nem funkcionál. Elhatároztuk, hogy kiségitőt fogadunk mellé. Kerül amibe kerül, nem számít, csak Rózát mentesítsük és ő zavartalanul járhatson felfedező útjára. Szépen rendbejöttünk és megnyugodtunk, hogy most már nem lesz semmi baj, Róza biztosítja a tejfölt, tejet, vajot, tojást s néha-néha egy kis szalonnát és füstöltühs-félt is.

A bebiztosítás azonban esődött. Mondott. Róza egy este illő szerémetességgel bejelentette: — Instálom, férhöz menök. Tessen utána nézni, hogy elmehessök.

A meglepetés óriási volt, feleségem alig talált szavakat. Néztük Rózát, mintha most látnók először és azt gondoltuk, csak tréfál velünk.

— És kihez megy férjhez, vallatja ki a feleségem.

— Kerekes Mózsihoz, a földimhez. Rendör. Ő a pártfogóm.

Róza a beszerzések közben rájött, hogy a sok szaladgálásból neki is lehet valami haszna és egy csapásra megfogta a protekciót férjül. Neki ez is sikerült.

Borsi Darázs József

Jegenyék

A hajnolok mindég magukkal vitték az Anyámat.

S ha hosszú árnyak támaszkodtak is házuk falának,

wég egyedül voltam, altatót

a jegenyék zúgtak

s a csillagok bársonyból való

takarót hazudtak...

Gyermekkorom eltűnt régen, kő

ledi be. messzeleg.

Nem! Mintha tegnapp lett volna, úgy

zúgnak a jegenyék!

Szakadó esőben

Edith egyszerre csak így szólt:

— Mondd csak, megöltél valakit az utóbbi időben?

— Hogyan értem ezt az «utóbbi időben»-t?

— Érdeklődtem óvatosan.

— No, mondjuk, az elmúlt hat hónapban.

— Nem, — feleltem érett megfontolás után.

— Amennyire én tudom, az elsuhanat félesztendőben nem gyilkoltam meg senkit. De miért érdekel ez téged?

— Mert odakünn legalább egy órája egy detektív ül a ház előtt és egyre a mi ablakainkat figgeli, — magyarázta Edith és ki-nézett az ablakon.

Valóban, a házal szemben a padon ült egy ember, hosszú fehér szakállal volt. Szakadt az eső és meg lehetett látni a szakállas emberen, hogy igazán nem éri jól magát.

— Honnan tudod, hogy ez egy detektív? — próbáltam megtudni.

— No hallod, ez nyilvánvaló. Csak egy detektív, aki maszkot csinált, vagy egy színész, akinek a Mikulás szerepe jutott egy karácsonyi mesejátékban, az visel mai nap ilyen szakállt. De különben is, ki a csudának jutna észbe, hogy ilyen szakadó esőben üljön le a padra, éppen a házukkal szemben, amikor hász lépéssel arrább a vilamos megállónál kindkodik egy kis váróhelyiség. Egészen bizonyos vagy benne, hogy egyetlen gyilkosság se terhelte a lelked?

— Egészen bizonyos, — feleltem nyíltan és őszintén. — Valahányszor végezek valakiel, azt pontosan följegyzöm magamnak, nehogy kifelejtsem megirandó emlékirataimból.

— No és hogyan vagyunk a bankhókamis-tással? — érdeklődött a feleségem. — Készítettél talán néhány csezbankót?

— Szó sincs róla! — tiltakoztam élénken. — A szüleim régimódi emberek voltak és már gyermekkoromban alosan kioktattak arra, hogy ilyet tenni nem szabad.

— Vagy talán egy parázs kis betörés?

— Esküszöm neked, szivesekém, hogy ebben az irányban is tiszta a lelkiismeretem.

— De azért mégis csak szeretném tudni, miért vagyunk rendőri felügyelet alatt, — állapította meg Edith aggódalmasan. — Holnap este a tiszteletes úr jön hozzánk a feleségével brízselni. Ha nem találnát lecsuknánk, mégis csak szeretném előbb megtudni, hogy gondoskodhassam a negyedikről.

Felálltam, hogy megkérdezem a feleszszakállú embert, miért érdeklődik irántunk.

— Lehetséges, — véltem —, hogy ennek egész egyszerű és természetes a magyarázata.

Talán az orvosa rendelte neki, hogy a csü-zéért üljön minden nap legalább két órahosszat szakadó esőben vagy a padot mázolták frissen és ez a tiszteletreméltó aggasztyán ráragadt és nem tud felállni.

— Talán vinnél magaddal egy esernyőt, arra az esetre, ha nem tartóztat le mindjárt, — tanácsolta Edith részvétellel. — Jókora az a rendőrség. És írj egy képeslapot.

Bücszszóul gyöngyöden megcsókolt, én meg szakadó esőben átcsónakítottam a padon ülő öregúrhoz és megkérdeztem, nem lehetnék-e valamiképpen a segítségére.

— Dehogyan — mondta a fehérszakállú —, de nagyon szépen köszönöm szives jóindulatát.

— Tolakodnék tart, — tettem fel a kérdést óvatosan —, ha érdeklődöm, miért ült ön szakadó esőben itt a padon?

— Igazán nem, — felelte a titokzatos öregúr; — talán észrevette, hogy rajtam egy új gumiköpeny van. A múlt héten vettem. A feleségemnek nem tetszik a színe és azt tanácsolta nekem, hogy üljek benne addig az esőben, amíg a víz át nem megy rajta és akkor adjam vissza. Ugyanis kezeséget vállaltak érte, hogy «garantáltan vízálló»...

TAVASZI BETEGSÉGEK

IRTA DR. WENINGER ANTAL

Ki ne érezte volna még azt a kellemes bágyadságot, azt a néha különös paradoxonként ható levertséget, amit az első meleg tavaszi nap okoz? A kerítések mentén már nyílik a fehér és rózsaszínű árvaszalán, a gyermeklancfű sárga fejei vidámitják a ligetet és a szárszörp, valamint a frissen virágzó gyümölcsfák szirmhava ragyogó fehérséggel hódítanak, — de az emberen erővesz a melóba, testileg járni kezd éri magát és a lelke elszédül a kikelet virágrohadában, nap felé hódoló táncában. Világfájdalom és emésztő bú, sóvárgás valami nagy, elérhetetlen szerelem után, életuntagság és lemondás vegyülnek a fényes-virágos áradásba; jól ismert tünetei a tavasz testi és lelki betegjének.

A tavaszi levertség gyakran jár étvágytalansággal és álmatlansággal. Tagfájdalmak, hűző jellegű sajgások, általános wányadság és bizonyos ködös öntudati állapot a leggyakrabban hangzatosított panaszok. A sötét, rideg tél után hirtelen jön a feltámadás, túl hevesen, csaknem átmenet nélkül éri az érzékenyebb idegzetek hűrozotát az élet legerősebb és legforróbb dalmele... Ezt nem mindenki viseli el. A földből előtörő nedvek és illatok, a kibítő és ernyesztő napsugár, a harsogó zöldülés és virágzás hatalmas idegelményt jelentenek. Akinek a lelki egyensúlya felborult, akinek az ideghüro:ata laza és nem bírja el az erős élet követelőző melóidit, az tavasszal nagy megpróbáltatásoknak van kitéve. Ezért a tavasz az öngyilkosságok évadaja is.

Gyönyörű szokás volt a germánoknál hajdanában, hogy a tavaszi napéjegenlőséget követő hétfőn meghúzták a harangokat és a vidám leánykák tarka tojásokkal megrakodva vonultak ki a mezőre. A ma is divatos tojás-szentelés ugyancsak mély értelmű szokás. Kevesen tudják, hogy ennek egyházi jelentőségén kívül mély biológiai értelme is van. A tojás sárgája foszfort, kén és lecithint tartalmaz, vér- és idegerősítő anyagokat. Az újjászülető életnek megannyi fontos serkentői ezek! A barkaszentelés a Megpáltó bevonulásának emlékképeit idézi lelkünkbe. — de a nyírfa lombjából kitűnő erősítő és «vértisztító» teát is főzhetünk. Megenberg írja le a 14. században, hogy a nyírfa ágai-
val megpesszörzik az embereket és állatokat, hogy a tél gonosz szellemeit kiűzzék, a házakat is jeldisítik vele, továbbá a fa kérgét meghasítják, hogy fiatalító életnedvet fakasszanak belőle.

Mi az oka a «tavaszi betegségnek», ennek a fakadó rügyek között ellentétként ható bágyadságnak? Mi az oka annak, hogy tavasszal számos lappangó betegség tör felszínre? A gümőkór gyakran jelentkezik a tavaszi hónapokban, de ilyenkor bujlik elő a vérszegénység, az angoltkörös gyermekek görcse (a tetánia), a skorbut, a gümörjekély, ilyenkor törnek ránk érhetetlen depressziók, fejfájások, izgalmi állapotok stb. A tavasz mindig krízist jelent egészségi vonatkozásban is. Mai felfogás szerint a C-vitamin hiánya, az időjárás ideghatása, a talaj sugárzását együtt szerepelnek a tavaszi betegség előtűzésében. De úgy vagyunk ezekkel a magyarázatokkal, mint a tengeri vagy hegyi betegség elemzésé-

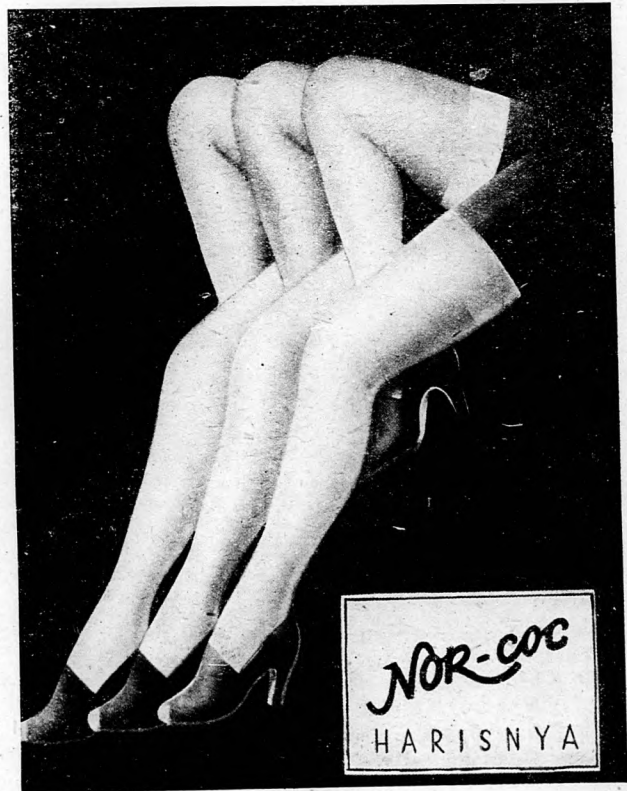
vel. A tengeri betegséget nem csupán a hajó ringatása okozza, hanem a tenger általános klimatikus befolyása; a hegyi betegséget sem érthetjük meg kizárólag a ritkább levegő fizikai hatásából, az élelynyomás csökkenéséből, hanem a magaslat egyéb geofizikai és meteorológiai tulajdonságai is közreműködnek. A tavaszi krízis oka sem pusztán vitaminihiány és talajébredés, mert a tavasz külön hatalom is, költészet és életzuható, isteni kiömlés a földre, amely elemzés nélkül is hat, mint szent Egész, mint lélekbevágó Titok és lenyűgöző Erő. Ma a vitaminra és meteorológiai változásokra gondolunk, mert ez a tudományos divet. De mégis a Tavasz hat egészében, az élet lendülete, amely belekap lelkünk húrjaiba és színekben, fakadásokban tobzóda hirdeti az erő és szépség diadalát, az élet örök győzelmét a halál felett.

A téli táplálkozás egyoldalúsága, a száritott jözelékek és a husok fehérijének túlzotté kétségtelenül hozzájárulhat a tavaszi betegség hajlam előtűzéséhez. De a téli szobaellet, a bőr túlságos fedése meleg ruházattal, a csökkentebb tisztálkodási lehetőség, a ködök és párák fojtogató hatása alatt elernyedt idegek mind más rész vesznek abban a gyengítő folyamatban, melynek végső eredménye a tavaszi csökkent ellenállás, a fertőzéses betegségekkel szemben mutatkozó erősebb hajlam, a tavasz élményének kedélyzavaró kilengései.

A tavasz azonban nemcsak az egyéni életet és egészséget befolyásolja, hanem népelektaniilag is külön figyelmet érdemel. A forradalmak és népi elindulások is gyakran kezdődtek tavasszal. A márciusi ifjúság — lélektanilag következetes és természetes lelkesülést, erőt, megindulást jelent.

A tavaszi betegségek közül legfontosabb az influenza, amelyet egyesek C-vitaminhiány következményének tartanak. Kísérleti vizsgálatok ugyanis kiderítették, hogy a C-vitamin, amit mai szemmel a gyümölcsök telkének tekintünk, megvéd a fertőzésektől. Ez elmélet szerint tehát azért terjed az influenza oly könnyen tavasszal, mert a téli vitaminszegény koszt erősen csökkentette a baktériumos fertőzéssel szemben ellenállásunkat. Tavasszal kezdődik hátfájás, köhéscsélés, éjjeli izzadás és hőemelkedések kíséretében a tüdőgümőkór is. De a gümőkór egyéb alakjai (csonttuberkulózis, vesegümőkór stb.) is tavasszal tángolnak fel.

A gyermekek makacs szemhurutja is tavaszi betegség. Fényviszonglyal és szemviszkéssel jár. A szemhéjak kötőhártyája olyan, mintha tejjel öntötték volna le. Sokszor a szemhéjak szélei is feléren bevontak. Súlyosabb alakjait laikusok összetéveszthetik az egyiptomi szembetegséggel. A szemhéj belfelületén utcakövezethez hasonló burjánzások láthatók, amelyek kemények, míg az egyiptomi szembetegség hasonló burjánzásai lágyak. A tavaszi kedélyzavarok inkább a búskomorság felé hajló idegrendülések. Elmebajok, amelyek esetleg a többi évszakok folyamán fellétszultak, újra kitörnek. Mintha mindent elsodró életáram csak az erőseket és dacosokat kimélné, hogy az életrevalóak annál szabadabban rüggzhessenek, bimbózhassanak. Az ideges emberek között is sokan vannak, akik valóságos ellenzavart a tavaszt. Az allergiások nagy sokasága valóságos «virággláz»-ban betegszik meg; a virágporokkal és illatokkal terhes levegőben terjed az allergiás nátha, szaporodnak az asztmás rohamok, jelentkeznek a csalánkiütések. De ezek a krízisek célszerűek és hasznosak! A tavasz mégiscsak életfakadás, hatalmas erőáradás, amely a legtöbb ember számára mégis új kezdetet, kiindulást, töltekezést és gyorapodást jelent. Ha lendületét, életfakasztó tramé nem is bírja elviselni mindenki, szükséges, hogy felborzoltjon bennünket a téli csend és aléltás után

Családi Kör

KERTKULTÚRA

Egytál-ételek

KÖNYVEK. — *Itt élned, halnod kell* címen írta meg a kitűnő *Ballasa Imre*, lapunk munkatársa, *Vörösmarty Mihály* életének regényét. Ez a hatalmas munka, amely pompás kultúrtörténete a magyar irodalmi megújulásnak és a mult század irodalmi mozgalmainak, egyúttal tökéletes lélekelemzéssel megírt portréja a „Hazádnak rendületlenül” és „A vén cigány” lánegző költőjének. *Ballasa Imre* nagyszerű regényalkotása kétszeresen aktuális napjainkban, amikor minden becsületes magyar az új Magyarország megteremtésén fáradozik. — *Dénes György*, a Víg-színház művésze, nagy fába vágta fejszéjét, amikor regényírásba kezdett. Ki kell jelentenünk, már első egénye, amely most jelent meg a Pantheon kiadásában *Alom Mancsi* címen, pompás írói meglátásokról tanuskodik és avatott író tollára vall. Két generáció élete pereg le előttünk ebben a mozgalmas regényben. Az események színtere Franciaország, Svájc, Svéorszá, Németország és Magyarország.

SZÁRAZ AZ ARCBORE? — *Hormocitth B* krém azonnal segít.

HIMEN-HÍREK. — *Juhász Irénkét* a maglódi rk. templomban oltárhoz vezette *Esztergomi Tibor*. — *Fáskerti Julia* és *Babinszky Pál* fogtechnikus örök hűséget esküdött a gyulai rk. templomban. — *Dr. Mayer László* városi tisztí főorvos és neje *Bárcziházi Bárczy Rózsa* leányát: *Máriát* eljegyezte *dr. Gyapay László* polgármester, Nagyváradon. — *Gönczy Boriska*, Rákoscaba és *ifj. Merényi János* házasságot kötött. — *Mittner Lenkét*, Dunaföldvár, eljegyezte *Konecz István* Máv. áll. előjáró, Szalkszentmárton. — *Lepold Erna*, Hódcság és *ifj. Glász György*, a szentgotthárdi selyemgyár tisztv. házasságot kötött. — *Gubicza Babit* eljegyezte *Farkas Ignác* püri fővigyázó, Veszprém. — *Gelányi Magdolnát* Budapestben eljegyezte nemes *Franca János*. — *Happ Eleonóra* tanítónőt eljegyezte *Borodó Sándor* s. jegyző, Karád. — *Vörösbáranyni Lillyt* eljegyezte *Oszkár László*, Szabadka.

ÚJ KISMAGYAROK. — *Ifj. Radó Gábor* és neje, *Felsőgöd*, *Gábor Pál* nevű kisfiuk született. Keresztzüllők: *Gesztesy Mária* és *Pál*. — *Nagy Lajos* gelsei jegyző és neje *Tóth Juliannának* *Szilvia Mária* Antonia nevű kislányuk született. Keresztzüllők: *Horváth Ilona*, *Bérbaltavár* és *Szörényi Béla* körjegyző, *Nagyréce*. — *Némethy János* m. kir. gazd. felügyelő és neje *nék Bakos Jolán* áll. tanítónőnek, *Huszt*, *Miklós Antal* nevű kisfiuk született. — *Halász László* m. kir. hadnagy és feleségének, *Baranyaszentlőrinc*, *Erikájuk* mellé *Csaba László* nevű kisfiuk született. Keresztzüllők: *Chmella Emil* és neje. — *Piros István* és neje *Récz Lidiane*, *Kolozsvár*, *Pistike* és *Lacika* fiuk mellé *Károly Sándor* nevű fiuk született. Keresztzüllők: *Rácz Anna* és *Szerencsés Mihály*.

IN MEMORIAM. — *Borsányi Margit* Mátránovákon, 26 éves korában elhunyt.

A siker titka EGYÉNI SZÉPSÉGÁPOLÁS.

FÖLDESNE „JUNÓ” kozmetikai intézetében

IV., KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM.

Vitaminos szépségápolás. Végezte szörletlenül. Díj-talan tanúsadás, levél útján is.

Írja SZILÁGYI JÓZSEF

Budapest székesfővárosi kertészeti igazgatója

Ha szép pázsítot óhajtunk, mindenekelőtt érett trágyával bőségesen borítsuk be a feládsó területet. Homokos területen, de egyéb talajon is különösen fontos, hogy ásás után egyenletesre hengerezzük a pázsít helyét. Legjobb, ha keményre tapossuk és mindaddig gereblyézzük, amíg felülete teljesen síma lesz. Az így előkészített talaj olyan kemény legyen, hogyha rálépünk, ne süppedjen. Ezután egyenletesen rávetjük a fűmagkeveréket, négyzetméterenként 20–40 grammot. Szél-csendes időben végezzük a vetést, mivel a magot a szél elhordja. A magot sűrű ütésekkel vasgerelyeddel bekapáljuk a talajba, ügyelve, hogy ne bontsuk meg a talaj síma felületét és hogy a mag egyenlő mélyen kerüljön a föld alá. Ezután lehengerezzük vagy taposódeszkával lenyomkodjuk, permetszerrel meglocsoljuk, óvatosan, nehogy az erős vízugár elmossa helyéről a magokat, mert akkor a pázsít nem lesz egyenletes. A száraz vetést kifürdik a verek és megdézsmálják, ezért állandóan nedvesen kell tartani. Naponta többször riasztani kell a vereket és ügyeljünk még arra is, hogy kutya, macska a bevetett területre ne juthasson. A vetést követő hatodik napon kezd kikelni a fűmag; aszerint, hogy meleg, vagy hűvös az időjárás. A csirző mag állandóan nedves kell, hogy legyen, különben ha szárazon marad, könnyen kiszál. Nagyon fontos, hogy az első kaszálás előtt a fűvet lehengerezzük, mert a fiatal fű lácán áll kis gyökereivel a talajban és a kasza sokat kitépne. A kaszálást borult időben végezzük és utána pedig öntözünk meg a pázsítot. Csak megfelelő öntözés mellett tudunk szép, báronyos zöld pázsítot fenntartani, különösen akkor, ha legalább két-három hetenként lekaszáljuk. A kaszálás után a lekasztott fűvet egyenletesen szőrjük szét a területen, ezzel a nap heve ellen a fű tövét beárnyékoljuk és csak estefelé gereblyézzük le. A téli idő beállta előtt ajánlatos mindig rövidre kaszáltni a pázsítot és komposztfölddel vagy teljesen érett trágyával vékonyan behinteni. Az egy évesnél idősebb pázsítot május-június hónapokban, borult, esős időben négyzetméterenként számítva 3–6 dkg. péti sóval beszőrjük. Ha nem esik az eső, műtrágyázás után feltétlenül meg kell öntözni a pázsítot. A veszedelmes gyomokat (gyermekláncfű, vadszázorszép, pázsitor-táska stb.) rendszeresen irtjuk a pázsítból, mert a gyorsan elszaporodó gyomok a nemes pázsítot hamarosan kiszorítják a helyéről. A gyakori kaszálás is azért szükséges, hogy a különféle ártalmas gyomok magot ne érlelhessenek. Szárazabb fekvésű talajokon újbólban gyakran alkalmazzuk a fehérheret pázsítoltónak, mivel gyökerei mélyen hatolnak a talajba s így a szárazságot jól bírja. Nagy hibája, hogy még gyakori kaszálás mellett is rengeteg apró fehér virágjával a szép zöld színhatást igen rontja. A nagyon fertőző, kivéülnt pázsítot időnként fel kell újítani.

M. F.-né, *Palicsfürdő*. A rézgálic pótlására vásárolt szer nem ér semmit, eljárás fog-nak indítani azok ellen, akik azt forgalomba hozták és hozzák. Tándersét, hogy milyen anyaggal lehetne a rézgálicot pótolni, szücskedjek a m. kir. Földművelésügyi Miniszterium Nőnevelés-főosztályi Szolgálatához fordulni. Budapest, V., Kossuth Lajos-tér 11.

A hosszú tél megfosztott bennünket a vitamindús zöldfőztelek fogyasztásától. Itt a tavasz első zöldfőzteleke a paraj. A hústalan napok egy túl ételre ebédjeit változtatossá tehetjük a parajból készült zöletes étellekkel. Olesőbb lett a fejes saláta, melyet a takarékos konyha főcéllé léptetett elő. Néhány parajból és salátából készült egytál-étel receptje.

Paraj-pudding. Egy kiló parajt megtisztítunk, többször váltott bő vízben gondosan megmossuk, majd sós vízben puhára főzzük. A megfőtt parajról leszűrjük a vizet, szitára tesszük, hogy a víz lecsurogjon róla. Két személyt tejből vagy vízben puhára áztatunk, ezután kinyomjuk a levét és a parajjal együtt átadaraljuk. 8 deka zsírt vagy vaját 4 tojás sárgájával habosra keverünk, hozzáadjuk az átadarált parajt, fűszerezünk sóval és törött borssal, simára kikeverjük és végül a 4 tojás kemény habbá vert fehérjét adjuk hozzá. A pudding-formát kizsírjuk, zselyemorszával megszórjuk és beletesszük a parajt. A formát kéntemesen lezárjuk és gőzben háromnegyed óráig főzzük. A megfőtt puddingot tálra borítjuk, tetejét reszelt sajttal meghintjük és vaj- vagy sajtmártást tálalunk mellé.

Parajfőzelék hamis szelettel. A szokásos módon parajfőzeléket készítnék és feltétnek a következő úgynevezett «hamis szeletet» adjuk: 3 száraz személyt tejből vagy vízben puhára áztatunk. A megpuhult zsemlyékből kinyomjuk a tejet vagy a vizet és húsdarálló háromszor átadaraljuk. Négy főtt tojást szitán áttörünk és a zsemlyékhez keverjük. Reszelünk közé egy megtisztított és megmosott burgonyát és egy késhegynyi vöröshagymát. Egy nyers tojást adunk hozzá, fűszerezünk sóval és kevés törött borssal, ízesítjük mustárral és egy kávéskanál apróra vágott petrezselyemzöldjével. Fakanállal jól kidolgozzuk és amennyiben nagyon híg lenne, zsemlyemorszáttal keverünk közé. Tenyérnyi nagyságú lapos szeleteket formálunk belőle, liszttel, tojással, zsemlyemorszában megforgatjuk és mint a rántott szeletet szokás, forró zsírban mind a két oldalán pirosra sütjük.

Salátafőzelék. 6 fej salátát sósvízben puhára főzünk, majd leszűrve róla a vizet, a megfőtt salátát metélre vágjuk el. Bő, zsíros, világos rántást készítnék, beletesszük az elvagdalt salátákat és pár percig pirítjuk. Ezután húslével vagy vízzel felelesztjük, fűszerezünk sóval és törött borssal, ízesítjük citromlével és kukorral főzelékszíngűre befőzzük és tálaláskor rántott sertésmáj-szeleteket teszünk a tetejére.

Töltött fejessaláta. Szép, nagy fej salátákat veszünk, megmossuk és a nagy leveleit forrásban lévő sósvízben 1–2 percig megabljuk. 10 deka jóízű füstöltújsó megdaralunk, félkiló burgonyát megtisztítunk, sósvízben puhára főzzük és szitán áttörjük. Egy sárgarépat és petrezselyemgyökert megtisztítunk, megmossuk és lereszeljük. Mindezeket ösz-szekeverjük, sóval és törött borssal meghintjük, egy fél fej vöröshagymát reszelünk hozzá és egy evőkanálnyit fagyos zsírral együtt nagyon jól kikeverjük. A megabált salátaleveleket ezzel a töltelékkel töltjük meg, úgy, mint a töltött káposztát szokás. Zsíros rántást készítnék, szép barnára megpirítjuk, felelesztjük paradicsomlével, bele-rakjuk a tölteléseket és lassan fődő alut puhára főzzük. Amennyiben a paradicsom túl sűrű lenne, kevés vízzel hígíthatjuk. Ízesítjük sóval, kukorral és tálalás előtt 2 deci friss tejföllal öntünk rá.

HÁZTARTÁS

Májleves. 25 dkg marhamáját apró szeletekre vágunk és jó pörköltet készítünk belőle. Közben különféle zöldséget sósvízben megfőzünk, egy marék szárított gombával. Az elkészült pörköltmáját apróra vagdaljuk, rászűrjük a zöldséglevest, hozzáöntjük a pörkölt levét, átfőzzük, majd szítan áttörjük. Pirított zsemlyekockát tálalunk mellé.

Halszeletek paprikás mártással. Süllő- vagy fogasszeleteket megsóznak, fehérborba pici reszelt hagymát téve kifőzzük, kiszedjük tűzállótálra, vajrántást készítünk, kevés piros paprikát paradicsommal, zöldpetrezselyemmel a hal levéllel hígítjuk és ha sűrűre főtt, a halra öntjük, hogy egészen befődjé. Vajgaluskával körítve adjuk asztalra.

Hídeg metélfahagyma-mártás. 2 tojást keményre főzünk, a sárgáját szítan áttörjük, fehérjét apróra vagdaljuk. A sárgáját sózzuk, olajjal elkeverjük, kissé cukrozzuk, az apróra vágott metélfahagymát és a vagdalt tojás fehérjét hozzá vegyítjük. Tejjel hígítjuk.

Borjuhúspástétom. 75 dkg tisztított borjuhúsból kevés hagymával borjupörköltet készítünk. Levét elsűrítjük, kihűtjük és hűs darálón kétszer átdaráljuk. Hat tojás sárgáját habosra keverünk 15 dkg friss vajjal, a húsmasszát apránként hozzáadjuk, jól keverjük, minél jobban kavargatjuk, annál jobb. Püspökkenyér formába nyomjuk, kifagyaszthatjuk és kiborítjuk.

Gulyás francia módra. Rendes marhagulyást készítünk. Ha kész, 2 deci tejselt, 1 dkg aprított káprít, 2 kanál savanykás vörösbort, kevés citromhéjat, 1 kanál lisztet jól elkavaráva ráöntünk a gulyásra és folytonos kavarással mellett felforraljuk.

Borjuszelet tükörtőjással. Borjudióból vastagabb darabokat vágunk, kissé kiverjük, besózzuk, lisztezzük. Palacsintásütőbe kevés vajat felmelegítettünk s benne kisütjük 10—15 percig, azután 4 kanál levét öntünk rá s addig sütjük, míg a leve elfő. Meleg tálra rakjuk, minden szeletre egy tükörtőjást teszünk, burgonyával körítjük és a levéllel leöntjük. Finomra vágott metélfahagymát hintünk a tükörtőjásra.

Sertésmáj pástétom. ½ kg. máját kétszer átdarálunk, 30 dkg főtt, áttört burgonyát, 2 egész tojást, pástétomfűszert, 10 dkg kockára vágott füstöltzalonnát, sót, jól összedolgozunk és 1½ óra hosszat kizsírított formában gőzben főzünk.

Parajpudding. 6 dkg vajat habosra kavarnak, egymásután beleadunk 5 tojás sárgáját, 5 evőkanál burgonyalisztet, 5 evőkanál tejselt és 5 evőkanál főzött, kifacsart, áttört parajt, 2 evőkanál vágottsonkát és az 5 tojás habját. Vajazott, lisztetett formában, gőzön egy óra hosszat főzzük.

Vadászselet. Vesepecsenyéből vékonyabb szeleteket vágunk, jól kiverjük, sózzuk, borssal meghintjük. Minden darabot 2—3 szalonna-darabbal megspékkeljük és liszthez mártjuk. ½ hagymát szeletekre vágunk s 1 kanál

vajjal sütjük a hús mindkét oldalát, a hagymát többször kavargassuk, hogy oda ne égjen. 10 perc múlva kevés levét öntünk alá s ha a lé elfőtt, a húst tálra rakjuk, a levét kevés citromlével ízesítjük és átszűrve a húsrá öntjük. Rizzsel körítjük.

TÉSZTARECEPTEK

Burgonya pogácsa. 8 közép nagyságú burgonyát héjában megfőzünk, ha puha, meghámozzuk és szítan áttörjük. Ezalatt kevés liszttel, 4 dkg élesztővel kovászt csinálunk, az áttört burgonyát deszkára tesszük s ugyanannyi lisztet veszünk hozzá, 2 tojás sárgáját, egy evőkanál zsirt, kis sót s a kovászt beletéve, összegyúrjuk s állni hagyjuk. Ha már kissé kelt a tészta, a nyújtótáblán kinyújtjuk s olvasztott zsirral vagy vajjal megkenjük s összehajtogatjuk, ezt ismételtük kétszer, azután 1½ ujjnyi vastagra kinyújtjuk, pogácsákat szaggatunk belőle s tojással megkenve, sütőben megsütjük.

Finom túróstepény. 30 dkg lisztből, 15 dkg vajból kevés sóval, egy tojással és annyi tejjel, amennyit kíván, nyújtható tésztát készítünk. Ujjnyi vastagra kinyújtjuk, a szelét kissé felhajtuk, pléhré tesszük s a következőkkel megtöltjük: ½ kg jó túrót szítan áttörünk, hozzáadunk 1 tojásnyi írósvajat, 4 kanál tejselt, 3 tojás sárgáját, elegendő sót, 1 kanál darát és kevés apróra vágott káprót. Ezeket jól összekeverjük és a 3 tojás fehérjéből kemény habot verve, azt is a túró közé vegyítjük és a tésztaúra egyenlő vastagon elkenjük. Azután 2 kanál tejjel a tetejét bevonjuk s forró sütőben megsütjük.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötőtű

MUNKAJÁT VEGZI EL

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX. század szenzációját Munkája kézimunka. Minden mintá köthető. Néhány óra alatt köthet pulóvert, blúzt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára 62.10 P. „RAPID” (98 tüvel) ára P 48.30. Kérje 13. ismertetőt. Áruforgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-u. 2. félelelet 3. TELEFON: 188—365.

Tiroli kocka. ½ kg síma lisztből, 3 tojásból, tejjel kemény tésztát gyúrunk. Kéknyra kinyújtjuk, a derelyemetszővel kockákat vágunk. Sósvízben kifőzzük, forró zsirban vagy vajban megforraljuk. ½ kg túrót szítan áttörünk, 4 tojás sárgájával, 4 deci jó tejjel, 6—8 dkg mazsolával és izlés szerinti vaníliás cukorral elkeverjük. A kifőtt tésztával elvegyítjük a túrót és végül 4 tojás habját adjuk hozzá. Egy formát kivajazunk, morzsával meghintjük és a tésztát beleöntjük. A forma csak félig teljék meg, mert a tészta megduzzad. Lassan sütjük. Kiborított után vaníliás cukorral meghintjük.

Dióspalacsinta. A palacsintákat vaníliás cukor dióval megtöltjük. Tűzállótálra halmozzuk és tálalás előtt 10 perccel bevonjuk baracklekváros felvert tojásfehérjével. Forró sütőben világosbarnára sütjük.

Mit mondjak neki?
Táncolni hív, mikor gyengélkedem...

Mesebeszéd.
Vagy be Pyramidont, és mehetsz nyugodtan!

Pyramidon
TABLETTA

Csodakifli. 14 dkg vajat habosra keverünk, 21 dkg lisztet, kevés sót, ½ deci tejselt adunk hozzá, 2 órahosszat pihentetjük. Vékonyra nyújtjuk, forró késsel kockaalakú darabokat vágunk és izlés szerint töltjük, felcavarjuk, tojással megkenjük és megsütjük.

Tearduk. 5 deka vaj, 25 deka liszt, 12 deka porcukor, fél sütőpor, 2—3 kanál tejfel, 1 tojás sárgája, kevés vanília. Tésztát készítenk belőle. Kis rudakat sodrunk, kikent tepsi-be helyezük, tojás fehérjével bekenjük és durvára tört cukros mandulával behintjük, világossárgára sütjük. Melegen hintsük be kevés cukorral.

É T R E N D

1942 ÁPRILIS 21-TŐL 1942 ÁPRILIS 30-IG

- KEDD.** Ebéd: burgonyaleves, gőzmeletl. Vacsora: tárkonyos bárány körítéssel.
- SZERDA.** Ebéd: húsvéles, főttúsz, sóskamártás, párolt rizskörítés, dozácsa. Vacsora: korított liptói, párizsi, retek.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: paraj krémleves, párolt felsejt, halforlekt. Vacsora: vesevelő, párolt burgonya.
- PÉNTEK.** Ebéd: karfiolleves, lekvárosderelye. Vacsora: kávé, vajkenyér.
- SZOMBAT.** Ebéd: paradicsomleves, báránypörkölt galuskával. Vacsora: sajt, vajkenyér, retek.
- VASÁRNAP.** Ebéd: ragouleves, rántott csirke, párolt karotta, szorómellevél. Vacsora: sonka tormával, megvesz befőtt.
- HÉTFŐ.** Ebéd: zöldségleves, töltött felsajt, parajfőzelék, niskótészta. Vacsora: burgonyalángos, kompót.
- KEDD.** Ebéd: zöldségleves, káposztáskocka. Vacsora: gombástojás, saláta, sajt.
- SZERDA.** Ebéd: karfiolleves, savanyúfűző gombócok. Vacsora: Felős palacsinta, kompót.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: gulyásleves, daromrása. Vacsora: virsli tormával, sajt, retek.

ÁGYTOLL olesón!

Farkatolt 70 fillér, jobb 1.20, sz. vegyes foszlott 1.40, jobb 2.20, mégjobb 2.80 P. Fehér foszlott libatolt 4.20, jobb 5.20, mégjobb 6.20; kimondott jóminőségű 7.— P. Pehelyest 8.50 pengőgől szállít, 5 kilós papírzsákosomagolásban, bérmentve, utánvéttel.

Tiszviselőknék 3% kedvezmény.

VARGA ANTAL ÁGYTOLLVÁLLALATA,
KISKUNFÉLEGYHÁZA, Szent János-tér 6. sz.

VITACIT
rögtön segít!

Mitesszerez, tágpórusú, pattanársra hajlamos arcnak áldás a VITACIT arcpakolás, 10 tasak ecsettel P 5.60.

Száraz, érzékeny, húzódo, időlelőtt ráncosodó arcnak áldás a VITACIT bőrtápláló-krém, tégely P 5.50.

Szaküzletekben is kapható. Postán «Arcápolási Tanácsadó»-val küldi: **LORÁND KOZMETIKA**, Mussolinirét 3. A név garancia!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Erdélyi tanító. Ezeket a halk sóhajokat és el nem sirt könnyeket, amelyek mindig újak és egyben oly régi ismerősök, az élet szellői sodorják hozzánk, hogy itt a szívünk mellett és a tenyerünk simogatása alatt az együttérzés csendjében megszűnjének fájdalomtöközők lenni. Soha se éreztük még ennyire az együttérzés értelmének mélységét, mint levele olvasásakor. Megtudtuk, hogy az is vigasztalást merit bele, aki személyileg a kulisszák mögött marad. Jó tudni, hogy a szeretet szavai szétporlaszthatók a szinte megkövült bánatot és az élet elhomályosított értékei kifényesedtek sugárzásának forróságától. És azóta másképp számlálja az órák múlását. Így ahogy írja: *„Mélyen Tisztelt Főszerkesztő Ur! A Magyar Nők Lapja múlt év ajándékkönyvét és a hamutálcát megkaptam. Gondolni se mertem, hogy ekkora áldozatot hoz a „Magyar Nők Lapja” olvasóinak, de még jobban megalatolt az a kedves figyelem, hogy kérdés nélkül elküldték. Nagyon szépen köszönöm és hogy mily jól esett, azt szavakkal nem tudom kifejezni. Hiszen a szavak olyan sablonosak és legtöbbszörrel sem tudjuk velük elmondani azt, ami a lelkünkben van és úgy, ahogy érezzük. Már régen szerettem volna írni nélkül az alkalom nélkül is, de olyan ritkán van zavartalan időm, hogy amint mindig elmaradt. Most azonban meg kell írjam, hogy a „Magyar Nők Lapja” ez alatt az egy év alatt is annyira a szívemhez nőtt, mint még soha senki és semmi. Mindig hiányát éreztem egy megértő tanácsadónak. Ezt a „Magyar Nők Lapja”-ban hiánytalanul megtaláltam. Tanácsaitan helyzetemben kaptam jó útmutatót a „Szerkesztői üzenetekben” és választ olyan kérdésekre, amelyeket nem kérdezhettem meg senkitől. Az asszonyi élet problémája és nehézségei sokszor elcsüggesztettek és nem volt senkim, akivel őszintén megbeszélhettem volna. Mióta a Magyar Nők Lapját járatom, sokszor találtam a tanácsom kívül vigasztalást is értékes és kedves sorai között. Ezért mely köszönetemet küldöm Főszerkesztő Urnak, aki, mintha minden asszonyi lelket ismerne és tudná, hogy külön-külön is milyen lelki kérdések vannak, úgy árasztja a ki nem mondott és meg nem kért kétségekre és lelki problémákra is a feleletet. Hálásan köszönöm, hogy így ismeri, érti és érzi az asszonyi sorsokat. Erdélyi tanító.”*

P. J. az irodalom nemes területe felé való vonzódása nem gúnyt, hanem elismerést és megbecsülést érdemel. Hogy az eddigi eredmény nem elégti ki és szeretne gyorsabb tempót, az nem csak az Ön teljesítményétől és ambíciójától függ, hanem attól is, hogy a lapok a korlátozott terjedelemben kevesebb szépirodalmi anyagot közölhetnek. A kéziratok között találtam egy finom kis verset. Ezt örömmel közlöm. A másik két

vers is kifejezi hangulatát, érzését, de — sajnos — túl vagyunk halmozva versekkel, egyelőre többet nem tudunk elfogadni. A prózája túlzottan pesszimista felfogású, majdnem vigasztalanul komor. Ezt a hangulatot nem kolportálhatjuk.

MIT TEGYEK? A *„Iegokosabb, amit tehet, az, ha semmit se tesz és nem vesz tudomást a névtelen levél „figyelemzetéséről”. Ki tudja, e tébolyult levél mögött mi rejtőzik, mi indította az ismeretlen, hogy felkavarja az Ön nyugalmát. Semmiesetre se jószándék — ez az egy bizonyos. Annyi nemtelen indulat játszik közre, amikről valaki névtelenül tolatkzik be vérsé családi élebe. Hiszen olyan könnyű szétrombolni a feleség bizalmát. De mit törődik ő azal, csak annak árton, okire gyűlölködik, akivel iriglyi, ha a főnöke meg van elégedve a munkájával, szorgalmával és természetesen, hogy nem akarja kicsérélni. Így próbálja, a feleség féltékenységén keresztül, kiemelni. Mert ne higgye, hogy csak az a célja, hogy Önt féltékeny tegye, mert emögé csak megbűjlik az a másik aljas szándék, amire Ön egyáltalán nem gondolt. A névtelen levelekkel szemben egyetlen okos és hatásos védekezés, ha a levelet olvasatlanul megsemmisítjük, mielőtt megmérgezhéne életünket, mert számtalan tragédia csiráját benne fedezhetjük fel. Lehet, hogy Ön a meglepetés lesújtó pillanatában nem gondolt a mellékörlményekre és százszázaléki magávé tette s a megoldást az eltávoztatásban vélte megtalálni. Hogy örülne a pokoli terv kidolgozója, ha rágalmozása az Ön közreműködésével tökéletesen elvégezné művét. Közbelépése ezt a rejtett szándékot volna hivatott szolgálni. Ne avatkozzék bele a feleség hatalmi súlyával, mert megbonthatja mindennél fontosabb és értékesebb családi békeségünket, Férje elvárhatja, hogy megbízzék benne és egy névtelen levél miatt ne vonja kétségbe hűségét. Ugyanúgy Önt is megrálgalmazhatná nála is, mert az ilyen ortomádás ellen nincs védekezés, illetve van, nem veszünk tudomást róla.*

Hűség előfizető. Őszinte hálaival köszönjük az Ön kedves fáradozását, hogy lapunkat férje öreg szüleivel szeretné megkedveltetni, akik annyira maradiak, hogy be sem engednek otthonukba irodalmat. Nem érzik hiányát a szellemi szórakozásnak, főlöseges időpazarlásnak mondják és Önt is meg akarják fosztani ettől a nemes élvezettől. Nehéz dolog a megrögzött éregekkel vitába szállni és megváltoztatni vaskalapos véleményüket. Fáradozása azt bizonyítja, hogy még se mondott le és folytatja a kísérletét, mert úgy gondolja, hogy ami jó, nemes és szép, nem maradhat hatástalanul és a megrögzött véleményen keresztül is talál egy kis rést, amelyen át besurran és felgyujtja a képeletet. Reméli, hogy hozzáférhet az asztalon felejtett lap önmagát kínáló ajándékával elzárt gondolataihoz és megszeretteti velük a szellemi szórakozás igazi értékét. Jónak tartjuk elgondolását, mert itt valóban csak az ilyen véletlen csoda segít. Köszöntjük, hogy a legnehezebben megszereshető baráttal akarja bizonyítani lapunk értékét.

S. O. S. Az élet mai viharfázisában a beteg ember fokozottabban idéges és türelmetlen. Még az egészségnek is nagy önuralomra van szüksége, hogy önmagából kifejtse az ellenálló erőnek azt a maximumát, ami átsegíti az eléje toronyosuló akadályokon. Panaszokkal és siránásokkal nem segítünk, csak fokozhatjuk a testi és lelki surlódásokból ke-

letkező bajokat. Az egészséges félre háruul a további feladat is, mert a beteg nem segítőtárs, nem lehet rá számítani. — Az ottani főokmányhivatal vezetője önállóan alkalmas szemlélettel, ha kiselgőre van szüksége, ebbe mi nem avatkozunk bele. Keresse fel és ajánlja fel munkáját.

KÉT KIS CSILLAG. *Örömmel teljesíteném kérését már azért is, hogy a szeretet utóérhetetlen pompájában pompázó levelet így viszonzoztam. Sajnos, nem teljesíthetem kívánságát. Többet ártnék, mint használnék vele, ha megjelentetném. Még csak próbálgatja hangszereit. A hangulat és érzés fényes segédeszköz a költő hangszere megszólaltatásához, de még nem találta meg a tiszta hangot. Legeben türelme megkeresi.*

Előfizető huga. Jólesik, hogy olyan bizalommal és őszintén elmondott kérrsel menekül hozzánk tanácsért. Szórakozottságán, amely annyi galibát és kellemetlenséget okoz Önnek, csak erős önfegyelméssel lehet segíteni. Rázza le a magáról, amikor rajta kapja magát. Analízisa helyes, hogy mindez azért van.

A kopaszodás elhárítható,

mert a korpa megjelenése megindítja a hajhullásnak. Meg kell tisztítani a hajunkat a korpát okozó csiráktól, egyúttal természetesebbé tenni a fejbőrt. Ezáltal létesíthetjük a hajszálak megmaradásának feltételeit. A korpa eltűnik, a fejbőr viszketése megszűnik, a hajhullás megáll. A hajszálak újból növekedésnek indulhatnak. A Leton borkinos hajvíz sok férfinak és nőnek mentette meg már megsemmisültnek vélt hajzatát. Kezdje el még ma a Leton hajpálást. Még ma este. Önnek is, mint annyi másnak, a Leton hajvízzel sikerülni fog a haj megmentése.

Kapható szaküzletekben. Kis üveg P 4.51. Nagy üveg P 6.61.

A mindennapos fésülködéshez ajánlatos a Leton hajkrém-mulzój. Nem piszkítja a kalapbétést és az ágyneműt. Nem túlszáraz és nem túlszáraz. Ára P 2.41.

Főraktár: Hunnia Gyógyszertár Laboratórium, Budapest, Erzsébet-körút 56.

Rheumatikus fájdalomnál,

idegfájdalomnál, fejfájásnál, izületi és tagfájdalomnál, valamint meghűléses betegségeknek gyorsan és biztosan hatnak a Togat-tabletták. Orvosok ezrei ajánlják a Togat-t, tehát Ön is bizalommal vásárolhatja. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Kérdezze meg orvosát! Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

mert gondolata másfelé kalandozik, aminek hatása alól nem próbált szabadulni. Az ok nélküli levertségnek sokféle oka lehet, de bármi idézze elő, a gyógyítás orvos feladata. Lehet vérszegénység, idegesség, kimerülés. Pár heti pihenés, jó táplálkozás, hasonlókoruak társasága és orvosi ellenőrzés feltétlenül hasznára lehet. A munkában elfáradt ember soha nem olyan életvidám, mint az, aki fizikailag és szellemileg nincs túlságosan igénybevéve, vagy kellő ideje van kipihenni magát. Ön is tud segíteni magán és kimene-külhet a lehangoló állapotból.

REGÖS. Baráti őszinteséggel és bizalommal írt sorait köszönjük. Jólestek a Magyar Nők Lapjáról írt elismerő sorai. Versét elolvastuk. Ez napilapba való. Erős magyar érzése szent és tiszta. Úgy látszik, tehetséges költő jelentkezik Önben. Szeretném azonban, ha ítrájá mélyülne és szelidebb ragyogás öntené el sorait. Szívesen elolvasom munkáit s ha tudjuk használni, nincs akadály, hogy a lapban megjelentessük. Feltételünk, hogy hosz-szúak ne legyenek a versek, mert a papír-korlátozás miatt alig jut hely verseknek.

Erzsébet. Mint egy kiszabadult tavaszi nap-sugár, olyan vidám és vidámító hatású kedves levele. Bezárhatjuk ezt a szívből áradó meleg napsugarat egy sötét fiókba? Nem. Nem foszthatjuk meg a szabadságtól. Zengjék a fénybe öllőzött szavak azt az őszinte érzést, amiknek az öröm adott csillogó szárnyakat és örülünk együtt a tiszta örömmek.

«DRÁGA JÓ FŐSZERKESZTŐ ÚRI! Nem is tudom hirtelenében mit írjak... — Csak azt érzem, hogy egy pillanattig sem szabad várnom, míg megcsendesedik bennem, ez az én ujjongó boldogságom és a jószágos, atyai fensőbbiség megértésük megmutatkozása fellett érzett, hálás szeretetem. De mit adjak át Önöknek ebből a tündéri perceimből, mely viharzó szárnyára kapott, mióta a posta meg-hozta a „Magyar Nők Lapját”?... Az első tavaszi nap sugaraiba kacagott örömmámoro-mat, — vagy a nyomába buggyanó hátaltelt könnyeimet?! Az egész lényemet előntő boldogságos érzést, amit a „Szerkesztői Üzenetek” nekem szentelt hasábjai váltottak ki, oly jóleső féltelenséggel?... Mert lehet-e, ilyen kivételes alkalmakkor mást művelni, mint túláradt szívvel az édesanya nyakába ugrani, aki mindent megért ebből, — még azt a jul-ladozó hadarást is, ami körülbelül így hang-zana: — ... ugy-e, hogy vártalan öröm, a legédesebb öröm, — ugy-e, hogy Benne most lehet csodálni Nem, igazán nem tudnék most másról trni, mint az ajándék értékéről, — amit átnyújtottak ezen a gyönyörűsége-sen első tavaszi napon! És ha az ezért érzett kö-szönét, hála és boldogságnak csak a fele vál-tozánk át, mindmegannyi virágszrommá, — akkor most tennernyi virággal elborított szer-kesztőségbe küldené őszinte tisztelét és szí-vélyes üdvözlét: Erzsébet.”

Fej-

és deréktájás, idegesség, émelygés, tisztátalan teint gyakran csak az emésztési zavaroknak következménye. Ilyenkor is kell a

DARMOL

Nem kezdő. Ennek annyi szép sikere volt már írásaival és mégis túlzottan érzékenyen érintette, hogy írását nem fogadhattuk el. Igaza van, nem kísérletezhetünk, de nem névtelen írókkal, hanem közepes munkák-kal. A kiváló írók „gyöngébb” munkájára való utalás nem emeli a kezdő író írását. De különben is nem a név fémjelzi az írást, hanem ellenkezőleg az írás márkázza a nevet, ha a teljesítmény nemes valutát ér. Csak a tehetség avathat íróvá.

SZÉP
FEHÉR FOGAK
CHLORODONT
FOGPASZTA

Cs. Dávidné. Régi jóbarátsággal szorítjuk meg kezét és arra kérjük, hogy ezután se csüggedjen, ha az élete nem a legkönnyebb. Kedves férjének javulást, Önnek pedig az álomkergető tépelődések legyőzését kívánjuk. **ANTONIE 13.** Köszönjük, hogy örömet megosztotta velünk. Szívből gratulálunk és kívánjuk, hogy kislányuk bőven kárpótolja mindkettőjüket az átélt szenvedésekért. Elküldtük a «Korszerű receptek»-et tartalmazó könyvet. A megnyasszonyjoltnek nagy segítségére lesz a már elsajátított gyakorlat mellett is.

Szenzációs új magyar találmány forradalmasította a kézi kötőpart. A «Rapid» kézi kötőkészülékéről van szó, amellyel egy nap alatt tnyai munka végezhető el, mint a kötőtűkkel 10 nap alatt. A «Rapid» kézi kötőkészülékkel minden kötesminta köthető, munkája kézimunka, a szemek egyenletesek, minden fonalra alkalmasak, kezelése egyszerű és a használati utasításból különös képzettség nélkül elsajátítható. Tetszetős és elpusztíthatatlan. Ismertetők küld: Aruforgalmi Kft., Budapest, IV., Sütő-utca 2. **Őszinte vagyok.** Okos, öntudatos kis vers. Lehet, hogy annál szebben ragyogjon eltitkolt tüze.

NEM BIZOK MAGAMBAN. Kilencven száze-lékban igaza van és mégis azt mondjuk: nem szabad kétségbeesnie. Sorsuk ugyanis nem utolsó sorban függ attól, hogy mekkora erélyességgel és mekkora elhatározással, akarat-tal látnak hozzá problémájuk megoldásá-hoz. Az élet keggellen volt Önökhöz, sok méltatlan szenvedést, nyomorúságot kellett szenvedniök és mégis dacosan elfordította a fejét attól, akiért szenvedett és aki Önrét szintén szenvedett. Hiúságból, rosszul értelmezett női büszkeségből, túlzott érzékeny-kédsből nem hallotta meg a bocsánatot kérő sóhajtasát. És az élet, a kemény bíró, kérél-hetetlenül büntetett. Sajgó szívvel térdepel előtte és kéri, hogy még egyszer vessze hozzá vissza, hogy meggyógyíthassa a sebe-ket, szívére hajthassa a fejét a jószág édes alázatával. Mélyen szeggyelt és ezt be is meri vallani, hirtelen bosszúját, amit a harag su-gallmazott, de most, hogy találkozott vele és felbillanni látta a férji szemében a régi szere-lem fényét, szeretné a kezét kinyújtani fe-léje és kérni, ne taposson rá a boldogsá-gukra, mert talán soha nem lehet feltámasz-tani. Megbánással ismeri be, hogy a saját gygyerevével verelt meg. Ha nem lett volna gögös és hajlíthatatlan, a szenvedés nem ki-

VÁSZON
FEHÉR NEMŰ
KELENGYE

Mössmer
IV., VÁCI-UTCA 1.SZ.

Több kilót hízhat 4 hét alatt

ha beáll a megelegetett Malaton fogyasztók sorába. A prof. Baugfötte MALATON erőtáppor gyors súlyszaporulatot idéz elő, mert természetes tápanyagokat tartalmaz. Kellően ízleni fogva szívesen veit táppor úgy gyermeknél, mint felnőttnél. Teljesen ártalmatlan, gyógyszer nem tartalmaz. Hatása gyorsan jelentkezik, mint ezt számtalan hozzászólás beérkezett köszönőleveli igazolja. Próbálja meg Ön is, szintén dícsérni fogja. 1 doboz ára 2,20, 3 doboz 5.-, 6 doboz 8.- P. Ha megrendeléshez mellé kell ezen hirdetésünket, egy kis üveg Ideál parfümöt küldünk Önnek ingyen. Megrendelhető: COSMOLABOR Budapest 90, hív. 1003.

nozza volna meg és az álmatlan éjszakák helyett a boldogság ringatta volna álomba. Késérő tanítás. Abban bízunk, hogy a férfi is megelegette a büntetést, mert azért ő is kivette a részét belőle — és ha alkalom adódik, kinyagarázhatják higgadtan és szelíden tövédsükét és hibájakat. Kíváncsiakban az alkalom nem vár sokáig magára, csak nem szabad elszalasztani. Fogja jólön és a többi már tudja.

«ASSZONYORS.» Nincs emberi ésszel megtalálható oka annak, hogy egyes férfi miért találja szórakoztatónak, kellemesebbnek otthonánál a kávéházi vagy vendéglői társaságot. Mintha legunalmasabb és legelviselhetetlenebb társaság az önmagukkal való egyedüllét volna a számukra és előre menekülnék idegenek közé. Hiszen rendszerint nem

a legbensőbb barát, hanem csak adhoc ismerősök a partnerei, akik segítenek úgy ahogy elűzni az unalmat. Ebből a kávéházi vagy vendéglői fertőzésből kigyógyítani a páciens még a legrendesebb és legjobb aszszonynak se sikerül mindig. Megpróbálta, amit annyiszor ajánlottunk hasonló esetben, mint bevált receptet, hogy a kedvenc italát hazahozatta, hogy ne találjon ürügyet vacsora után az elmenésre, csak egy pohár sörré, vagy borra kijelentéssel. Egyszer-kétszer sikerült, de akkor is dörmögve mélyedt bele újságjába és kedvetlenül bujt az ágyba, mint a rossz gyerek, akinek a játékát elzárják. Másodsor nem jött vacsoráznia. Így fogott ki az új rend. Nem használt a kiengesztő, derűs lélek, amivel megkísérelte visszacsalogtatni az otthonba. Azzal érvel, hogy odaadja fizetését, nem szenvednek hiányt semmiben, ő azonban nem tud lemondani megszokott ételéről. Sajnos, a baj akuttabb, mint egyszerű módszerrel gyógyítani lehetne. Belátjuk, Önnek igaza van, nem minden eset egyforma és nem minden férfit lehet otthon tartani csak az ital kedvéért. Neki más narkotikumra van szüksége: férfítársaságra, akivel megbeszélheti napi élményeit, vagy emlékeikkel szórakoznak. Ezt

nem találja meg otthonában. Talán, ha házasságuk kezdetén lépett volna fel e kilengések ellen, vagy ellensúlyozta volna úgy, hogy férfítársaságot hívott volna meg az ő kedvéért és nem engedte volna ideig elhajulni a dolgot. Talán valami véletlen segít, ami visszatartja. Vagy az is csak időlegesen és azután minden feladatódik a régi kerékvágásban. Esetleg hivatkozunk arra, hogy a serdülőkorban levő fiaira nem lesz jó hatás az apjuk állandó távolléte az otthontól. Kiről vegyünk példát, ha nem róla. Ebben a korban már az apa kell kezébe vegye fiai nevelését, irányítását. Vele beszélhetik meg azokat a feladatokat, amelyekre a gyermekek a szülők segítségével oldhatnak meg. Fájdalmas volna, ha nem ébredne fel benne a szülő felelőssége és fiai lelkeben nem alakulna ki róla a férfiideal, akinek megbecsülése, megértés, meleg szava kinyitná a lelküket. Ezt tartjuk a legeredményesebb érvek, ami nem maradhat hatástalan az apára, felteve, hogy fiai bizalma ép és sértetlen iránta. Ön pedig, aki eddig olyan erős akarattal tartotta kezében a gyeplőt, engedje át egyik szarát a férjének, vegye ki ő is a maga részét a felelősségből.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Jelítség hirdetésre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Mimóza világhírű grafológusnál írásból és fényképről. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszbélyeg küldendő.

Elsőrendű szabású ruhákat, kosztümöket legszebb kivitelben készítő divatszalon méltányos árért készíti ruhákat vidékre is. Kovács Mihályné, Budapešt, VI., Teréz-kört 15. IV. emelet 35.

Zongorák, pianók, világmarkások, legelőszóbban részlete is. Fenýoné zongorateremben: Erzsébet-kört 26. Bérzongorák olcsón. Telefon: 222-462.

Budapestre érkező úri személynek szép, kényelmes lakásomban 2 pengőfölt megszállás. Főjegyzőné, Orszý-út 40. I. emelet 10.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 253-699. Zongoraterem.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyújtok. Dermóné, IV., Ferenciek-tere 7. II. emelet 5. Telefon: 386-089.

Legmodernebb szabás-varrás, felhőneműszabászat. Mestervizsga. «ELIT»-szalon, Erzsébet-kört 40.

Videkieknek íszta, szép szobák méltányosan. Hajdu Márta, Erzsébet-kört 27. I. em. 3. (Tel.: 420-431.)

Budák legelőszóbban, alakítások jutányosan Kókay E. szűcsmesternél. Vilmos császár-út 10. Tel.: 386-784.

Előzőgostól ékszerreit, ezüstjeit költségmentesen kiáltom és legmagasabb áron megveszem. Brilláns, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek. Baross ékszerház. Baross-u. 83. Telefon: 140-909.

Fizyelmele ajánljuk Rákóczi-út átven Zongoratermet. Rengeteg zongora, pianó vásárolható lesekéylebb részlete is. Olcsó tanuló-zongora.

Balatonzámárdiban, májástól kiadó, esetleg eladó, emeletes, kertés villában 3 szoba, konyha, élőkamra, 2 zárt veranda, balkon lakás. Az emeleti részben két szoba balkon zárt veranda külön választható. Vízhöz közel. Bővebb felvilágosítást ad: Bogárdy Antalné, Budapest, X., Simor-u. 13. I. 75, vagy telefonon: 42-66-12.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon”, méltányosan, nyus. MAV főintézet nevelő, Erzsébet-kört 2. III. em. 19. Emke kávéház. Telefon: 225-555.

Elemista, polgárista, kereskedelmista tanuló instrukcióját vállalja, esetleg több gyermek háziitanását is keresek. isk. tanárjelölt, Miklóš Borbála, VI., Jókai-utca 36. III. 17.

Torontali szőnyegeket készítőnél vegyen. Perza és minden fajitájú szőnyegeket szakszerűen javítja Szőnyegszívő műhely, IV., Dalmady Győző-u. 7. Főposta közelében

Fűggöny, díszpárna mintórozást Budán, II. Lövőház-utca 6. német társalgásért díjtalanul tanítok.

Fogorvos urak! Ki telepedne le jó murakózi helyen falun. Lakás, saját autó, vasút pár lépés. «Vasmegeye» jellegre kérek leveleket.

Késgyőzért vennék zongorát, pianót, Erzsébet-kört huszonhat. Fenýoné, telefon: 222-462.

Kolozsvári lányokkal levelezne dumántúli, diplomás lány. Leveleket «Erdélyért» jellegre kérek a kiadóból.

Intelligens lány, gyermekruha varráshoz is értő, ajánlkozik gyermek mellé. Priskáné, Zagypáfalva, Fő-u. 55.

Levelezőpartnert keres 36 éves földbirtokosnő. 45 éves nyugdíjas állású férfiak előnyben. Leveleket «Házasság lehetősége» jellegre kiadóból kérek.

Jó családból önállóan főző, szorgalmas, megbízható háztartás felvetéző Bessenyei Lajosné, Debrecen, Huszár-u. 3/b.

Pestre érkező családoknak otthon nyújtok. «Dobi úri otthona», Budapest, Kossuth Lajos-u. 1. I. lépcső, III. em. 2.

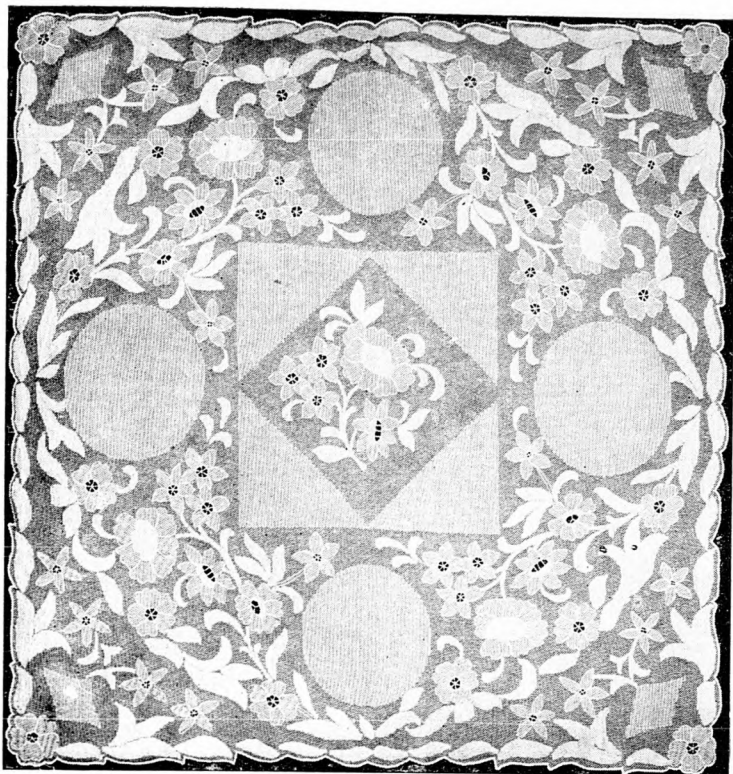
Szemőesők, hajszálak, szépségáruk garantált véleges elhívóllása Kovács Kozmetikában, VI., Teréz-krt. 1/c. E hirdetés felmutatójának engedélym.

Párisban, Dreccol-cégnél évekig vezető állásban volt szabás, jutányosan vállalja elsősorán női kabátok, kosztümök készítését. Höflinger, Budapest, IV. Kecskeméti-u. 4.

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem őrzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön kikötést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hírlapnyomda Rt. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 7263.42

Felelős: vitéz Bánó Lehel igazgató.

Különleges tüllterítő. Ekrü színben, teljesen készen, a legszebb kivitelben, 95×95 cm méretben P 40. Megrendelhető bármilyen más méretben is, melyről 20 fillér válaszbélyeg beküldése ellenében készséggel küld áránlatot a Muskátli Kézimunkabolt, Budapest, IV. ker., Régiposta-utca 12 és Szeged, Kárász-utca 3.

Tavaszi ruha

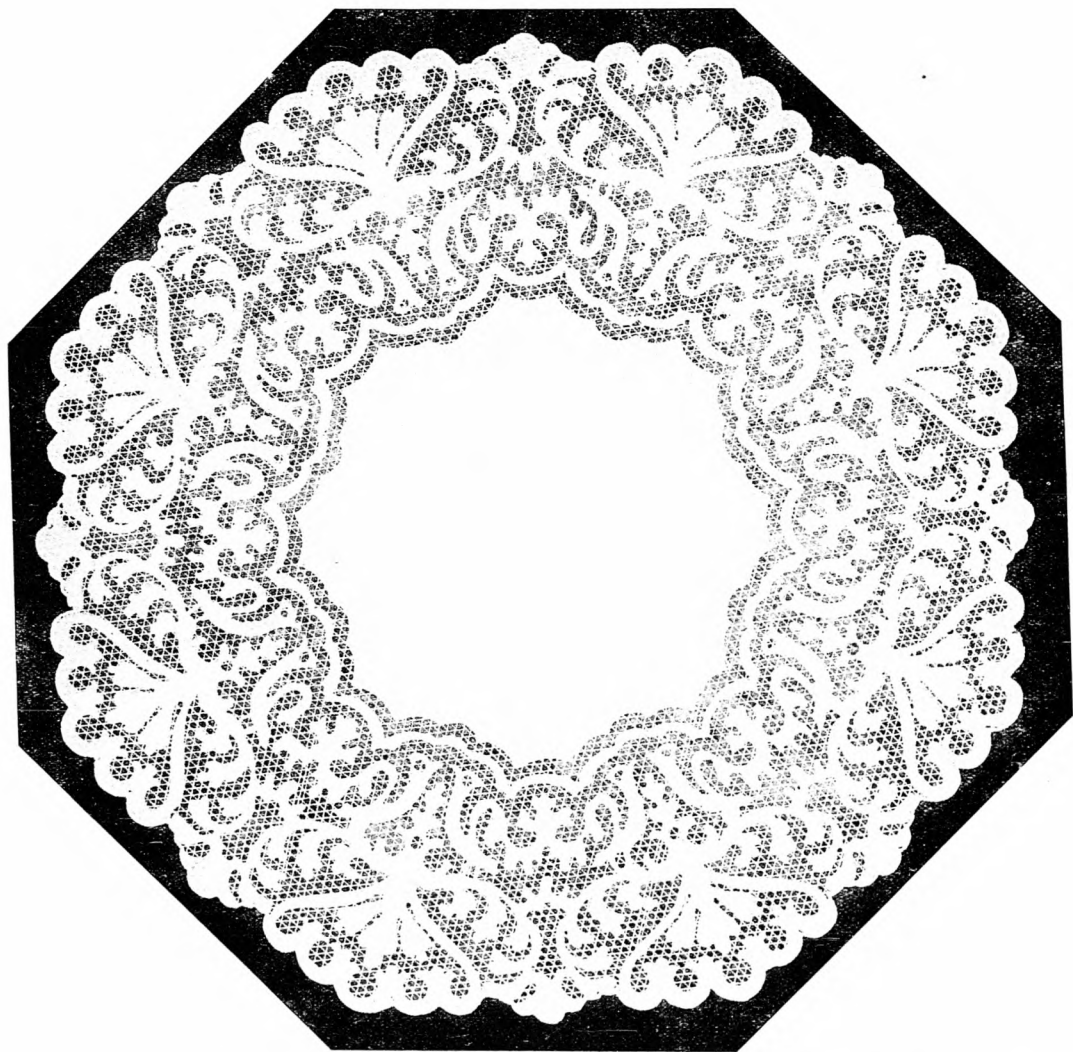

Kosztüm kétszínű anyagból

Rátétes filcpárna. Ára 40×55 cm méretben, a felső lap készen P 15. Teljesen készen, montírozva, tollal tölve P 30. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régiposta-utca 12, vagy Szeged, Kárász-utca 3. Vásárlási könyv beküldendő.

MAGYAR NŐK LAPJA

Tüllrátétes díszterítő. 100 · 100 cm méretben előrajzolva, a tüllrátéttel és hímző fonállal együtt P 25.—. Teljesen készen P 45.—. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Bpest, IV., Régi posta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3.